

Krize, gericiliğe, sömürüye karşı direnişi seçiyoruz!

**İEKK'nin
8 Mart çağrısı!**

Bu yılın 8 Mart'ı özellikle önemlidir. Zira ülke, dinsel gericiğin giderek kurumsallaştırıldığı, OHAL kılıfıyla baskı ve devlet terörünün azdığı, buna siyasal ve ekonomik kriz koşullarının eklendiği bir dönemden geçmektedir. Bahsedilen koşullar özellikle kadın işçi ve emekçilerin bu düzende yaşadıkları sorunları katmerleştirmektedir. Kadınlar siyasal gericiğin ve krizin etkilerini yaşamlarında daha fazla hissederek hale gelmektedir.

s.16

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2017 / 06
10 Şubat 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

DiNCi-FAŞİST İKTİDARIN BEKASI İÇİN KURALSIZ SALDIRGANLIK!

3

Krizin bedelini ödememek için örgütlü mücadeleye!

Krizin faturasını işçinin, emekçinin sırtına yükleyerek, cebinden çalarak zenginleşen sermaye sınıfından hesap sormak mümkündür.

15

KHK'lara karşı "kadın direnişi" üzerine....

KHK'ları salt "kadın düşmanı" olarak nitelemek ve direnişi "kadın direnişine" daraltmak mücadeleyi sınıf eklerinin dışına çıkarmaktır.

21

Basına sansürde son nokta: Haber yapmak yasak!

“Terör” demagojisine sarılan gerici iktidarın bu yeni adımı önümüzdeki süreçte basındaki tek sesliliği daha belirginleştirecek.

Sendikal ilkeler ve devrimci sınıf sendikacılığı çizgisi

s.6

Sınıflı toplumlar ve sınıf mücadeleleri

s.12

Dinci-faşist iktidarın bekası için kurlsız saldırganlık

İktidarın zorbalığı kimi zaman toplumsal hareketi sindirmeye muvaffak olsa da, kimi zaman da zulme karşı isyanı tetikler. İçinden geçtiğimiz dönemde işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların ilerici-devrimci güçlerle birlikte zorbalığa karşı birleşik bir direniş inşa etmek dışında bir çıkış yolları yoktur. İnsanca ve onurlu bir yaşama ulaşmanın tek yolu var; zorbalığa ve onu üreten kapitalizme karşı meşru direniştir.

AKP iktidarı, seçim hezimetine uğradığı 7 Haziran 2015'ten beri şiddet aygıtlarını elinden bırakmıyor. Onlar için "tanrının bir lütfu" olan 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ise burjuva hukuku biçimsel anlamda da ortadan kaldırdı. OHAL'e dayanarak çıkarılan KHK'larla sürekli avları dönemini başlatan iktidar, 11 yıl boyunca ortaklık yaptığı Gülen çetesini bahane ederek ilerici güçler ve Kürt hareketine karşı kaba bir saldırı süreci işletiyor.

ZOKAYI YUTTURABİLMEK İÇİN...

Toplumun çoğunluğu nezdinde meşruiyetini yitiren AKP, dinci faşist rejimini güvenceye almak için anayasa referandumunu dayattı. Dikta rejimine "yasal kılıf" uydurmak için başlatılan bu kampanya ile biat etmeyen herkes "terörist" ilan ediliyor. Öte yandan toplumun çoğunluğuna bu zokayı yutturabilmek için seferber olan iktidar başbakanı bakanlara, medyadaki beslemelerden 'din adamı' kılıklı meczuplara, yiyici takımından mafya babalarına, 'ünlü' düşkünlerden 'sanatçı müsveddesi' yandaşlara kadar, sarayın bütün yandaşlarını harekete geçirmiş bulunuyor.

Kof söylemlerin ötesine geçemeyen "yandaşlar ordusu" etkisiz kalınca tehditler savuruyor, şantaj yapıyor, çamur atıyor... Yani zulalarında ne kadar kirli/rezil yöntem varsa ortaya döküyorlar. Yine de bu kadarı istedikleri etkiyi yaratmadığı için, devlet terörünü daha da yoğunlaştırıyorlar.

ÇÖKÜŞ KORKUSU

SALDIRGANLAŞTIRIYOR

Devasa bir servete el koyan, devlet

kurumlarını ele geçiren, bazı istisnalar dışında medyayı bir yandaşlar ordusu haline getiren dinci sermaye iktidarı, tüm bunlara rağmen çöküş korkusunu aşabilmiş değil. Rejimin siyasi krizi had safhaya ulaşmışken, ekonomik krizin Demokles'in kılıcı gibi tepede sallanması, sosyal yıkımın daha da derinleştirilmesi, işsizliğin artmasını, yoksulluğun yayılmasını beraberinde getiriyor. Bu ise dikta rejime verilen desteği azaltırken, işçi ve emekçilerin düzen karşıtı öfkelerini ise güçlendiriyor.

Çöküş korkusunun körüklediği histeriyle saldıran iktidar aykırı sesleri polis zoruyla susturmaya çalışıyor. Valiler eylem yasakları ilan ederken, her türlü demokratik eyleme saldıran kolluk kuvvetleri sokaklarda terör estiriyorlar. Dikta rejiminin emir erleri konumuna düşürülen yargı mensupları ise verilen emre göre soruşturmalar açıyor, ellerine tutuşturulan listelerde adı geçenleri tutukluyor. Bu koşullarda yapılacak referandumun burjuva hukukuna göre meşruluğu tartışmalı iken, 'Hayır' kampanyası yürütenler bile kolluk kuvvetlerinin ya da "sivil" tetikçilerin saldırılarına maruz kalıyor.

İLKEL KİMLERİNİ GÖZLER ÖNÜNE SERİYORLAR

Kürt sorununa "iğreti" bir çözüm bile üretmekte aciz kalan dinci sermaye iktidarının bu konudaki açmazı da derinleşiyor. Zira sorun bölgesel bir boyut kazanırken, bu iktidar kurlsız saldırganlıktan öte bir şey yapamıyor.

Propaganda araçlarıyla Kürt halkına hücum eden AKP iktidarı, Kürt hareketini legal alanda iş yapamaz duruma düşürmek için ise sistemli bir saldırı yürütüyor.

KCK sürek avının yeni bir versiyonunu gündeme getiren iktidar, kendi meclisini bile 'beş paralık' duruma düşürmek pahasına her gün HDP milletvekillerinden birilerini gözaltına alıyor. Kimini bırakıyor kimini tutukluyor. Tutuklu bulunan parti liderleriyle milletvekilleri ise binlerce yıl hapis istemiyle yargılıyor.

Sıkışıkça histerik davranışlar sergileyen AKP iktidarı, Kürt hareketine saldırarak şovenizmi körüklüyor. Hedefleri hem HDP seçmenlerinin bir kısmını sandığa gitmekten men etmek hem ırkçılığı körükleyerek oy desteğini arttırmaktır. Planın tutup tutmamasından bağımsız olarak belirtmek gerekiyor ki; bu kirli hesaplardan medet uman bir zihniyet, iflas etmeye mahkumdur. Çünkü bu iktidar, Kürt halkının haklı olan eşitlik ve özgürlük özelemlerini/taleplerini ortadan kaldırma gücünden yoksundur.

ZORBALIĞA KARŞI TEK YOL DİRENİŞ

Şiddet araçları, burjuva diktatörlüğü için vazgeçilmezdir. AKP iktidarı örneğinde olduğu gibi toplumsal meşruiyetini yitiren rejimler için ise şiddet, günlük icraatın temel aracıdır.

İktidarın zorbalığı kimi zaman toplumsal hareketi sindirmeye muvaffak olsa da, kimi zaman da zulme karşı isyanı tetikler. İçinden geçtiğimiz dönemde işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların ilerici-devrimci güçlerle birlikte zorbalığa karşı birleşik bir direniş inşa etmek dışında bir çıkış yolları yoktur. İnsanca ve onurlu bir yaşama ulaşmanın tek yolu var; zorbalığa ve onu üreten kapitalizme karşı meşru direniştir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/06 * 10 Şubat 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Krizin bedelini ödememek için örgütlü mücadeleye!

Son olarak Fitch adlı uluslararası kredi derecelendirme kuruluşunun, Türkiye'yi yatırım yapılamaz ülke statüsüne çekmesiyle, ülkenin ciddi bir ekonomik krizle yüz yüze olduğu bir kez daha görüldü. Daha önce Moody's ve S&P de benzer bir değerlendirme yapmış ve Türkiye'yi bu aynı statüye çekmişti. Fırlayan döviz kurları nedeniyle dış borç yükünün artması ve bu kur artışının getirdiği çeşitli sorunlarla birlikte ülke ekonomisi gidecek alarm vermektedir.

Ekonomik krizin derinleştiğine ilişkin bir veri de Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu (TESK) tarafından açıklandı. Buna göre, 2016 yılında kapısına kilit vurulan dükkân sayısı 4 bin artışla 101 bin 614'ü buldu. Kapanan işyeri sayısı özellikle yılın son çeyreğinde artış gösterdi. Son çeyrekteki her ay yaklaşık 10 bin dükkân kapandı.

İşçi ve emekçiler ise zaten fabrikalarda ücretsiz izin dayatmasıyla, işten atma saldırısıyla sık sık karşılaşır oldu. İşçiler patronların krizi atlama önlemlerinin faturasını öderken, buna artan enflasyon nedeniyle ücretlerin erimesini ve temel tüketim maddelerine yapılan zamları da eklemek gerekmektedir.

Ekonomik kriz belirtileri çok farklı şekillerde kendini ortaya koyduğu için gelinen yerde AKP iktidarı bilindik yok sayma/inkâr politikasının tutmayacağını anlamış olacak ki, kriz "teğet geçecek" söylemini bir kenara bırakmış görünüyor. Başbakan da artık "yaz ayları ile birlikte çok süratli işler yoluna girecek. Paniklemeyin. Bunlar geçici şeylerdir" diyerek

sermaye çevrelerini rahatlatmaya çalışıyor.

Zira uluslararası kuruluşlar Türkiye'yi dünyada beş kırılğan ülke içinde gösterirken, Blumberg'in bazı ülkeler için sürekli yayınladığı verilere göre ise iflas riskinin en yüksek olduğu ülkenin Türkiye olduğu belirtilmektedir.

Krizin etkilerini atlatmak, işçi ve emekçilere bedelini ödetmek için AKP ve sermaye hummalı bir hazırlık yürütmektedir. Bunun bir yanı işçi kıyımı olarak yaşanacak, zaten yoksulluk içindeki işçi ve emekçilerin durumları giderek kötüleşecektir. Öte yandan sermayeye pek çok destek verilecektir. Tayyip Erdoğan, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin Ekonomi Şurası'nda "istihdam seferberliği" başlatarak ekonomideki kötü gidiş için sermayeye vaatler verdi. 500 bin çalışanın maaşlarının hükümet tarafından verileceğini, işçilerin sigorta primlerini ise Maliye Bakanlığı'nın karşılayacağını söyledi. Tabi ki bunun kaynağı işçilerden kesilenlerle biriken fonlardan ve vergilerden gelecek. Referandum öncesi hesaplarla düşünüldüğünde bu teşvikleri özellikle öne çıkarmaktadırlar. Öte yandan devlete dövizle borçlu olan özel sektör borçlarının yükünün de bütçe ve vergi yoluyla halktan çıkarılacağı ise reklamı yapılmadan gerçekleşecektir.

Tüm bunlarla birlikte işsizlikle, düşük ücretlerle boğuşan emekçiler bir de ağır vergilerle, tüketim giderlerine yapılan zamlarla zenginlerin kasalarını doldurmaya devam edecektir.

Şimdiden işsizlik rakamları ciddi bir

artış göstermiştir. Resmi verilere göre işsiz sayısı Ekim 2016 itibarıyla 500 bin kişi artarak 3 milyon 647 bin kişi olmuştur. Kuşkusuz gerçek işsiz sayısı çok daha fazladır. Bankalar Birliği verilerine göre ise Kasım 2016 itibarıyla bireysel kredi veya kredi kartı borcunu ödememiş ve borcu halen devam eden kişi sayısı 2 milyon 979 bin 494'ü bulmaktadır.

Bir yanda işsiz, borçlu ve yoksul yaşamak zorunda kalan ve giderek artacağı belli olan krizin etkilerini daha çok hissedecek olan işçi ve emekçiler gerçeği varken, diğer yandan da zenginliklerine zenginlik katanlara da değinmek gerekir. Bu durum kapitalist düzenin nasıl işlediğini özetlemektedir. Türkiye'de son bir yılda 15 bin 856 kişi daha milyoner olurken, bankalarda bir milyon TL'den fazla parası olan kişi sayısı 109 bine yaklaşmıştır. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'nun (BDDK) verilerine göre Aralık 2016'da hesabında 1 milyon lira ya da üzerinde parası bulunan yurtiçi kişi sayısı 108 bin 864'e çıkmıştır. Bu rakam Aralık 2015'te 93 bin 8 kişiydi.

Görüldüğü gibi "fakiri daha fakir, zengini daha zengin" yapacak bir yeni kriz döneminden geçilmektedir. Oysa bu yaşananlar bir kader değildir. Krizin faturasını işçinin, emekçinin sırtına yükleyerek, cebinden çalarak zenginleşen sermaye sınıfından hesap sormak mümkündür. Bunun için en önemli ihtiyaç ise örgütlenmektir. Örgütlü bir şekilde hareket edildiğinde haramilerin saltanatı yıkılacaktır.

Krizde doğru: Batık kredilerde yükseliş

Doların TL'ye karşı değerinde ve enflasyonda artış, borç krizini daha büyük bir tehdit haline getirmişti. Sermaye devletinin, iç pazarlarda tüketimi ve sermaye hareketlerini canlandırmak için -büyük çoğunluğu patronlara yönelik olmak üzere- çeşitli teşvikleri devreye sokması da borç yükünü arttırmaya hizmet ediyor. Batık kredilerdeki artış bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'nun (BDDK) yayımladığı son verilere göre bankalardaki takip-tekli tüketici kredileri ve bireysel kredi kartları toplamı, Aralık 2015'ten Aralık 2016'ya kadar 1 milyar 659 milyon TL artarak 18 milyar 855 milyon TL'ye ulaştı. Bir yılda bireysel krediler içindeki batık miktarı yüzde 9.6 arttı.

Sektörel takipteki krediler aynı dönemde 30 milyar 276 milyon liradan 39 milyar 142 milyon liraya çıktı. Şirketlerin ödeyemez durumda olduğu kredi miktarında 8.9 milyar lira yani yüzde 29 artış yaşandı. Bireysel krediyle birlikte toplam batık kredi miktarı yüzde 22 artışla 57 milyar 997 milyon 617 bin lirayı buldu. Takipteki kredilerin en yüksek olduğu sektör ise 11 milyar 310 milyon 331 bin TL ile imalat sanayi oldu. Bu sektörü 10 milyar 580 milyon TL ile toptan ve perakende ticaret izledi. İnşaat takipteki krediler ise 5 milyar 392 milyon 107 bin lirayı buldu. Takipteki krediler toptan ve perakende ticarete yüzde 43.3, imalatta yüzde 39.7, inşaatta yüzde 25 arttı. Toplam borçluluk oranlarına bakıldığında ise verilen kredi toplamı 1 trilyon 733 milyar 578 milyon TL'yi buluyor.

BATIK EN HIZLI KONUTTA ARTTI

Bankaların takibe aldığı tüketici kredileri 2016'da bir önceki yıla göre yüzde 14.6 artışla 11 milyar 705 milyon 840 bin TL'yi bulurken tüketici kredileri içinde en fazla batık ihtiyaç kredisinde görülürken batıkta en hızlı artış konutta oldu. BDDK verilerine göre takipteki ihtiyaç kredileri 2015 yılına kıyasla yüzde 13.6 artışla 10 milyar 602 milyon 390 bin TL'ye çıktı. Takipteki konut kredileri de 2015'e göre yüzde 32 artışla 877 milyon lirayı geçti. Hükümet en son iki ayığına 20 yıl vadeyle konut kredisi imkânı getirmişti. Takipteki bireysel kredi kartları ise 2015'teki 6 milyar 9 milyon liradan 7 milyar 149 milyon 420 bin liraya çıktı.

“Gerici-faşist ablukayı püskürtmek boynumuzun borcu olmalıdır”

Kızıl Bayrak olarak, Ekim Hukuk Bürosu avukatlarından Zeycan Balcı ile OHAL ve sınıf hareketi üzerine konuştuk.

- İçinden geçmekte olduğumuz OHAL sürecinde işçilerin grevleri 'yasağa' takıldı. Asil Çelik'teki yasağın ardından EMİS bünyesindeki metal işçilerinin grevi de Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklandı. OHAL sürecindeki bu yasakları nasıl değerlendiriyorsunuz, hukuksal ve sınıfsal karşılığı nedir?

- Öncelikle "grev nedir ve yasaklanabilir mi" sorularını yanıtlamakta fayda var. 2012 tarihinde yürürlüğe giren 6356 Sayılı Sendikalar Ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun 58. Maddesi grevi; "İşçilerin, topluca çalışmamak suretiyle işyerinde faaliyeti durdurmak veya işin niteliğine göre önemli ölçüde aksatmak amacıyla, aralarında anlaşarak veya bir kuruluşun aynı amaçla topluca çalışmamaları için verdiği karara uyarak işi bırakmalarına grev denir." şeklinde tanımlar. Dolayısıyla grevi, işçilerin topluca üretmemeleri, şalter kapatmaları olarak tanımlayabiliriz. Peki, siyasi iktidar istediği zaman işçiye "bu hakkını ellinden alıyorum" diyebilir mi? Diyebilir! 6356 sayılı Kanununun 63. Maddesi gereğince Bakanlar Kurulu, "Genel sağlığı veya millî güvenliği, ekonomik veya finansal istikrarı bozucu nitelikte grev" ve lokavtı almış gün süre ile erteleyebilir. OHAL 'den önce yasaklıyor muydu? Pek tabii ki. THY grevini hatırlayınız. Daha pek çok grev OHAL'den önce bu yasa gerekçe gösterilerek sermayenin talimatıyla Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklandı. İşçilerin sosyal ve ekonomik hak talepleri boğuldu ve sendikasılaştırma baskıları bir kat daha arttı. OHAL sürecine girildiğinde ise, kanuni gerekçelere dahi ihtiyaç duyulmaksızın sermayenin önündeki her türlü engelin kaldırılması için bir dizi uygulama hayata geçirildi. İşçi sınıfının hiçbir yasal hakkını kullanamaması için OHAL sürecinde KHK 'larla özel düzenlemeler yapıldı. Bugün Bakanlar Kurulu istediği grevi istediği zaman hiçbir gerekçe olmaksızın yasaklayabiliyor. Baktığınızda grev yasakları hep vardı, var olmaya devam edecek. Asıl sorun burada grev yasaklarına boyun eğecek miyiz, eğmeyecek miyiz? Sınıf, bugüne kadar hiçbir hakkını iktidarların lütfuyla kazanmamıştır. Siyasal iktidarların yasaklamalarıyla da hakkını kullanmaktan vazgeçecek değildir. Bir yasaklama ile karşı karşıya geldiğinde en büyük iş, burada işçi sendikasına, öncü

işçilere ve işyerlerinde kurulan taban inisiyatiflerine düşüyor. Yasağı tanımamak, grev halayını büyütme, direnişe-greve devam etmek gerekiyor.

- OHAL kapsamında işten atmalar yasaklanabiliyor. Ancak hükümet OHAL sürecinde giderek artan işten atma saldırılarına karşı ses çıkarmazken grev ve direnişleri yasaklıyor. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

- OHAL kapsamında işten atmaların yasaklanabileceğine dair bir KHK çıkarıldı. Unutmayalım ki bu madde işçiyi, üretimi, üretimden gelen gücü kullanacak olan işçi sınıfını korumak için çıkarıldı. Bu madde OHAL kapsamında siyasi iktidarla eş güdümlü çalışmayan sermaye olması durumunda biat etme aracı olarak kullanılmak üzere çıkarıldı. Kaldı ki siyasi iktidar işyerlerine Milli Savunma Bakanlığı'nca kaleme alınmış evraklar göndererek askerliğini yapmayan işçilerin derhal işten atılmasını, aksi takdirde şirket hakkında soruşturma açılacağını belirtiyor. Bu uygulamalar dahi siyasi iktidarın işçi sınıfını nasıl tahakküm altına almaya çalıştığını, askerliğini yapmayan işçileri yoksulluk ve açlıkla terbiye ederek askerlikle sigortasız çalışmak arasında tercihe zorladığını ve diğer taraftan da işsizlik oranlarını azaltmak için işçileri zorla silah altına almaya çalıştığını görüyoruz.

- Sermayenin yasaları çerçevesinde işçi sınıfının grev ve direniş hakkı fiilen gasp ediliyor. Bunu son olarak EMİS kapsamındaki grev sürecinde gördük.

Önümüzdeki süreçte daha temel fabrikaları kapsayan MESS kapsamındaki TİS süreci var. EMİS sürecindeki deneyimler ışığında MESS kapsamındaki fabrikalarda çalışan metal işçilerine neler söylemek istersiniz?

- Siyasal iktidar, bugün hem KHK'larla hem de sulh ceza hakimliklerinin vermiş olduğu kararlarla kendisine muhalif olan herkesi; sosyalistleri, devrimcileri, öğrencileri, sendikacıları, gazetecileri ve bu kesimin savunmanlığını yapan avukatları, Gülen Cemaati ile bağlantılı gördüğü bürokratları, memurları, hakim ve savcılarını hem işten atıyor hem de Terörle Mücadele Yasası ve uzantı yasalarıyla ve OHAL'i gerekçe göstererek F tipi hapis hanelere kapatıyor, tutuklama yetkisiyle de adeta yargı terörüne dönüştürüyor. Önümüzde duran karanlık dönem bir kat daha kararıyor.

Diğer yandan siyasi iktidarın hayata geçirdiği saldırıların bir diğerini ise, işçi sınıfını sindirme, yıldırma, sendikası ve iş güvencesiz bırakma politikaları oluşturuyor. Bu politikalarla sınıf mücadelesi, direnişler, grevler ve işgaller sert biçimde bastırılmakta, kolluk adeta burjuvazinin emrine amade çalışmakta ve yüzyıllar boyu mücadeleyle kazanılan kazanımlar OHAL yasaklarıyla, hiçbir işçinin haklarını ödmeden iş akdini feshetme saldırılarıyla, esnek çalışma, kıdem tazminatı fonu, özel istihdam büroları, kiralık işçi vb yıkım ve kölelik projeleriyle işçi sınıfının elinden alınmaya çalışılmakta. Bu planlar son derece profesyonel biçimde "OHAL, devletin güvenliği, fon ve devlet güvencesi" sosuyla meşrulaştırılmakta

ve siyasal iktidar, işçi sınıfına döne döne yalan söylemektedir. Toplumsal ve sendikal muhalefetin işi bugün, dünden çok daha zordur; çünkü iktidar yanlısı tekelci burjuva basın, siyasal iktidarın diliyle kara propaganda yapmakta ve işçi sınıfının sendikası ve güvencesiz kalmasına hizmet etmekte ve o günleri adeta ellerini ovuşturarak beklemektedir.

Bu ablukanın dağıtılması, bu karabasanın toplumsal hayattan sökülüp atılması için öncelikle bu mücadele hepimizin mücadelesi olmalıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler olarak sistemli, örgütlü ve topyekun bir mücadele sergilememiz olmazsa olmaz koşuldur. Durduğumuz noktada devletin terörle mücadele anlayışı, tam olarak bir devlet terörüne dönüşmüş durumdadır. Evrensel hukuk normları ihlal edilmekte ve artık bu korkunç yasalar dahi siyasi iktidara dar gelmekte, bunun için hergün KHK'lar ve yeni yasaklar önümüze çıkarılmaktadır. Bu nedenle, toplumsal muhalefet örgütlenip yükseltilmediği sürece saldırının nereye kadar varacağı kestirilemeyecektir.

İşte tam da bu sebeplerden ötürü faşist devlet terörüne dur demek için, 2014'de sermayeyi temsil eden MESS'i dize getiren, şalteri kapatarak sınıfın üretimden gelen gücünü kullanan ve 13 gün boyunca üretmeyen işçi sınıfının kararlılığıyla mücadele etmek, mücadeleyi sokakta, bulunduğumuz her yerde vermek ve bu mücadelede en geniş güç birliğinin sağlanmasını hedeflemek ve bu yolla ablukayı püskürtmek boynumuzun borcu olmalıdır.

İşçi sınıfına yasaklı meydan: Taksim!

İstanbul Valiliği, bu yıl yapılacak gösteri ve yürüyüşlerin yerleri ve güzergahlarına ilişkin açıklamasında Taksim Meydanı'na yer vermedi. OHAL'siz dönemlerde de yasaklı olan Taksim Meydanı'nın OHAL yasaklarının 12 Eylül'ü aratmadığı günlerde yasaklanması elbette şaşırtmadı. Valilikten yapılan açıklamada, gösteri ve yürüyüşler için Yenikapı ve Maltepe sahilindeki alanlar, Bakırköy Cumhuriyet Meydanı, Bakırköy Cumartesi Halk Pazarı, Kadıköy Yeni Salı Pazarı, Kartal Meydanı, Pendik Cumartesi Pazarı ve Beylüksüzü Fatih Sultan Mehmet Cami Otopark alanı adres gösterildi.

YASAKLI VE KANLI MEYDAN TAKSİM!

Yıllardır işçi ve emekçilerin eylemlerine kapatılan, 1 Mayıslar'da yasaklanan Taksim Meydanı, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından "darbe karşıtı" eylemlere açılmıştı. Gerici iktidarın gösterileri olan "demokrasi şölenleri"ne açılan meydana CHP de miting düzenlemişti. Buna karşın, sermaye devleti bu yıl da miting yapılabilecek alanlar arasında Taksim Meydanı'na yer vermeyerek, "toplantı ve gösteri yürüyüşü özgürlüğü" hakkının kullanımında sıra işçi ve emekçilere geldiğinde bu hakkın bir geçerliliği olmadığını gösterdi. İşçi sınıfı için siyasal ve tarihsel anlamı olan bir alanın, diğer tüm kesimlere açık olmasına rağmen emekçilere kapatılması, sermaye düzeninin sınıf tutumunun bir yansımasıdır. Alanın kapatılmasında AKP gericiğinin Taksim korkusunun da ayrı bir yeri bulunuyor.

İşçi sınıfının tarihe bedel ödeyerek kaydettiği Taksim Meydanı 1 Mayıs meydanıdır. İşçi sınıfı için en büyük önemi buradan gelmektedir. Herhangi bir ken-

tin herhangi bir büyük meydanından çok ayrı bir yeri ve önemi, aynı zamanda çok ayrı bir mazisi vardır. Bununla birlikte Arjantin'de Plaza de Mayo Meydanı, Fransa'da Bastille Meydanı, Mısır'da Tahrir Meydanı neyse Türkiye'de Taksim Meydanı odur. Taksim bir simgedir.

Sermaye sınıfının ve AKP'nin Taksim korkusunun gerisinde de bu vardır. Haziran Direnişi sırasında Taksim Meydanı'nda buluşan yüzbinler Taksim'i yeniden güncelleyerek milyonlarca insanın kalbinin çarptığı meydan haline getirmişti. Taksim, AKP gericiğine karşı öfkenin mayalandığı, saldırıya geçtiği bir kaledir aynı zamanda.

1 Mayıs mitingleri gündeme geldiğinde "Alanın böylesi kalabalıkları almaya cağı", "Bir miting meydanı olmadığı" yalanına başvuranların 15 Temmuz sonrası büyük mitinglerini burada yapmış olması Taksim Meydanı'na karşı bir politik saldırıdır. İşçi sınıfının, milyonlarca emekçinin bu mevzisini siyasal olarak ele geçirme, aynı zamanda onu sıradanlaştırma çabasıdır. Fakat bu çabanın, işçi sınıfı ve emekçiler için Taksim Meydanı'nın önemini ortadan kaldırmayacağını hem ser-

maye sınıfı hem de AKP çok iyi bilmektedir. Taksim bu yüzden işçi ve emekçilere yasaklıdır.

AKP gericiği Taksim'i kitlesel 1 Mayıslara, yeni Haziranlar'a yol açmaması için yasaklarken başka hamlelerde yapmaktadır. Taksim'i siyasal hamlelerle, yasaklar ve saldırılarla yok edemeyenler şimdi orayı hem sermayeye hem de dinsel gericiğe açmaktadır. Taksim Sular İdaresi'nin hemen arkasında Vakıflar Genel Müdürlüğü'ne ait alana inşa edilecek cami projesine göre, 12 bin 574 metrekarelik inşaat alanının bin 210 metrekarelik ibadet alanı olacak. Geri kalanı çok amaçlı salon, sergi alanı, otopark, dernek ve vakıf alanları olacak. Topçu Kışlası'yla başarısız olanlar şimdi bu proje ile hayata geçirilmek istenmektedir. Taksim'i sermayeye rant alanı olarak sunanlar bunu cami yapıyoruz diyerek kutsamak istiyorlar. Bu şekilde aynı zamanda Taksim'e sahip çıkmak isteyenleri gerici yığınlar hedef göstereceklerdir.

Ancak tüm bu çabalar beyhudedir. Taksim işçi sınıfının kanlarıyla sulanmış bir meydanıdır. İşçi sınıfına ve emekçilere ait olmaya devam edecektir.

Kamu emekçilerine polis saldırısı

İhraç, soruşturma ve tutuklama saldırılarını protesto etmek isteyen kamu emekçileri her gün sermaye devletinin fiziki saldırılarıyla da karşılaşılıyor. Kamu emekçilerinin eylemlerine saldıran polis emekçileri gözaltına almaya devam ediyor. Ancak kamu emekçilerinin direnişi ve eylemleri de baskılara ve saldırılara karşı devam ediyor.

Malatya'da emekçilerin Emeksiz Meydanı'nda, ihraçlara karşı direnişinin 26. gününde (4 Şubat) KESK de desteğe geldi. Emekçilerin bir araya gelerek ihraçlara karşı direnişi ve dayanışmayı yükseltmesine tahammül edemeyen polis "izinsiz eylem" bahanesiyle her gün sürdürdüğü gözaltı saldırısını yine hayata geçirdi. Bu sefer alana konuşlandığı çevik kuvvetle emekçilere saldıran polis onlarca emekçiye gözaltına aldı.

Ankara Sakarya Caddesi'nde KESK'in atılan kamu emekçileri ile ilgili 4 Şubat'ta düzenleyeceği etkinlik polisin saldırısıyla karşılaştı. Etkinliğe katılmak için sloganlarla alana giden ihraç olan emekçilere polis azgınca saldırdı. Mahmut Konuk ve Eğitim Sen Ankara 4 No'lu Şube yöneticisi Gülhan Şimşek'in de aralarında bulunduğu kamu emekçileri yerlerde sürüklenecek gözaltına alındı.

Akademisyen Nuriye Gülmen'in Ankara Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde başlattığı direniş de 3 ayı geride bıraktı. Acun Karadağ, Semih Özakça, Veli Saçılık ve Cemal Yıldırım da Gülmen ile birlikte direnişi sürdürüyor.

Alev Şahin'in Düzce'de başlattığı direniş ise ikinci haftasında devam ediyor.

İstanbul Kalkınma Ajansı'ndaki işinden ihraç edilen Betül Celep'in Kadıköy'deki Khalkedon Meydanı'nda 23 Ocak'ta başlattığı direniş de dayanışma ve desteklerle devam ediyor.

KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda başlattığı Cumartesi eylemi de devam ediyor.

"Yargı iş cinayetlerinin sorumlularını cezalandırmıyor"

Adalet Arayan İşçi Aileleri, her ayın ilk Pazar günü yapılan Vicdan ve Adalet Nöbeti'nin 58'sini 5 Şubat'ta gerçekleştirdi. Eylemde iş cinayetlerinin üzerinin "kader, fitrat" denerek kapatılmasına tepki gösterildi. Yalnızca iş cinayetlerinde değil, sokaklarda gerçekleşen patlamalarda da insanların katledildiğine dikkat çekildi.

Galatasaray Lisesi önündeki eylemde 2008'deki Davutpaşa patlamasında eşini kaybeden Arzu Cesur basın açıklamasını okudu. 2015'te en az 1703, 2016'da en az 1924, 2017 Ocak ayında ise en az

161 iş cinayeti yaşandığına dikkat çekilen açıklamada 3 Şubat 2011'de OSTİM ve İvedik'te gerçekleşen patlamalarda yaşamını yitiren işçiler anıldı. Basın açıklaması 28 Nisan'ın İş Cinayetlerinde Hayatını Kaybedenleri Anma ve Yas Günü ilan edilmesi istenerek sona erdi.

Açıklamanın ardından, 2013 yılında Esenyurt'taki Özel Doğa Hastanesi'ndeki iş cinayetinde oğlunu kaybeden Erdinç Eroğlu söz alarak geçen 3 yıla rağmen davada bir mesafe alınamamasını teşhir etti.

2008'deki Davutpaşa patlamasında

eşini kaybeden İdris Çabuk da dava sürecine dair bilgi vererek ancak 2 yıl sonra dava açıldığına dikkat çekti.

CHP milletvekili Sezgin Tanrıku da iş kazalarının kader olmadığını söyleyerek yasama, yürütme ve yargının iş cinayetlerinin sorumlularını gerekli şekilde cezalandırmadığına dikkat çekti.

Avukat Berrin Demir ise Soma, BEDAŞ ve Gemlik Gübre'de yaşanan iş cinayetine ilişkin davaları hakkında bilgi verdi. Konuşmaların ardından 2016 İş Cinayetleri Almanığı tanıtılarak eylem sonlandırıldı.

Kamu Çalışanları Birliği Programı üzerine-4

Sendikal ilkeler ve devrimci sınıf sendikacılığı çizgisi

Alper Suat

Yazı dizimizin bu son bölümünde Kamu Çalışanları Birliği (KÇB)'nin, sendikal mücadele ilkelerini ve devrimci sınıf sendikacılığı kavramını ele alışını işleyeceğiz.

Sınıf mücadelesi sendikal mücadeleye indirgenemeyeceği gibi, devrimci bir çalışma da kendisini sendikalar içerisinde çalışmaya indirgeyemez. Bugün reformist-liberal kanatlarıyla Türkiye solu, sınıf içerisinde çalışmasını ya 'sendikacılık' düzlemine indirgemekte ya da sendikalar içerisinde çalışmayı reddeden bir tutum geliştirmektedir. Her iki tutum da özü itibarıyla aynı sonuçları üretmekte, işçi sınıfını, burjuvaziye ve onun denetim aracı olarak işlev gören sendikal bürokrasiye karşı savunmasız bırakmaktadır. Türkiye solunun sendikalar karşısındaki tutumlarını ayrıca değerlendirmek gerektiğini vurgulayarak, biz esas konumuza, yani KÇB'nin sınıf mücadelesinin araçlarından biri olan sendikalara dönük yaklaşımlarına dönelim.

Yazı dizimizin "Sınıflar mücadelesi, toplumsal sorunlar ve KÇB programı" başlıklı ikinci bölümünde KÇB'nin sınıf mücadelesine ve toplumsal sorunlara ilişkin yaklaşımlarını ele almıştık. Söz konusu yazıda da alıntılanan ve KÇB Programı'nın 1. Bölümü'nün "A. Genel Amaç ve İlkeler" alt başlığı altındaki ilk paragrafında "KÇB tüm mücadelesini, işçi sınıfının kölelik zincirlerinden kurtuluşu mücadelesine bağlar. İşçi sınıfının çıkarları dışında bir başka çıkar ve amaç gütmmez. Bu doğrultuda, kamu emekçilerinin örgütlü mücadelesini büyütmek için çalışır" denilmekte, aynı alt başlığın dördüncü paragrafında ise "KÇB, kamu emekçilerinin ekonomik ve sosyal hak mücadelesini örgütlemeyi ve bu mücadeleye önderlik etmeyi temel bir görev sayar. Fakat kendisini ekonomik ve sosyal hak mücadelesi ile sınırlamaz. Bu mücadeleyi ve bu mücadele içerisinde oluşmuş örgütlenme araçlarını işçi sınıfının mücadele okulları olarak görür. Emek-sermaye çelişkinin uzlaşmazlığına, bu çelişkinin çözümünün, sermaye iktidarının alaşağı edilmesinden ve işçi sınıfı iktidarının kurulmasından geçtiğine inanır" denilmektedir.

Yukarıda yaptığımız alıntı, KÇB'nin, kamu emekçilerinin gündelik mücadelesine önderlik etmeyi, hangi saiklerle önemseydiğini ortaya koymaktadır. Sınıf mücadelesinin canlı pratiğinden uzak

duran ve bu mücadelenin her aşamasında ona önderlik etmeyi temel bir görev olarak görmeyen bir siyasal çizginin "devrimci önderlik" iddiasının somut bir karşılığı yoktur. Sınıflar mücadelesi, soyut olgular üzerinden değil, somut çelişki ve sorunlar üzerinden şekillenir. Kimi zaman iktisadi talepler, kimi zaman savaş politikalarının yarattığı yıkım, kimi zaman grev yasakları vb. bu gündelik mücadelenin somut sorunları olarak işçi ve emekçilerin karşısına çıkar. Bu mücadeleler içerisinde pişmemiş bir işçi sınıfının kendi yıkıcı gücünü görebilmesi, bir iktidar gücü haline gelebilmesi olanaklı olmadığı gibi, 'şans' eseri eline geçen iktidar gücünü de elinde tutabilmesi olanaklı değildir. İşçi ve emekçilerin kitlesel örgütleri olan sendikalar içerisinde çalışmayı önemli kılan da bu olgudur.

Sendikalar içerisinde çalışmayı önemli kılan bir başka olgu ise, sendikaların bugün büyük oranda burjuvazinin denetim aracı olarak iş görüyor olmasıdır. Kimi 'aydınlanmacı' çevreler, bu olguyu sendikalardan uzak durmanın gerekçesi olarak görmektedirler. Oysa burjuvazi, diğer araçların yanı sıra, sendikal bürokrasi eliyle işçi sınıfını dizginlemekte, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadeleye atılmalarını engellemektedir. KÇB programında "İşçi sınıfının bir parçası olan kamu emekçileri, örgütsüzlüğün, sermaye işbirlikçisi gerici-kontra sendikalar ile icazetçi-uzlaşmacı sendika bürokratlarının kuşatması altındadır" denilerek, hem sendikalar içerisinde çalışmanın gerekliliğine vurgu yapılmakta ve hem de bu çalışmanın hedeflerine değinilmektedir.

'DEVİRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞI' KAVRAMI

Sendikalar içerisinde çalışmak, sınıf devrimcilerini reformist-liberal akımlardan ayıran temel bir unsur değildir. Bugün çeşitli renkleriyle reformist parti ve örgütler sendikalar içerisinde çalışmalar yürütmektedirler. Sınıf devrimcilerini reformist-liberal sol akımlardan ayıran temel olgu, sendikalar içerisinde çalışmasını devrimci amaçlar üzerinden şekillendirmesidir. KÇB programının 1. Bölümü'nün "A- Genel Amaç ve İlkeler" başlığı altında, altıncı paragrafta "KÇB, sendikalara alternatif bir örgütlenme değil, devrimci sınıf sendikacılığı temelinde sendikaları da işçi sınıfının müca-

dele örgütleri olarak yeniden inşa etmeyi amaçlayan ileri ve öncü bir sınıf inisiyatifidir" denilmektedir. Aynı bölümün "B- Örgütlenme ve Mücadele İlkeleri" başlığı altında "2- Sendikal İlkeler" alt başlığının birinci paragrafında ise şöyle denilmektedir: "KÇB, devrimci sınıf sendikacılığı çizgisini benimser. 'Devrimci sınıf sendikacılığı' kavramından, tarihsel özü ve biçimiyle 'sınıf sendikacılığı'nı anlar. Fakat, 'sınıf sendikacılığı' iddiasını ileri sürmekle birlikte, bu kavramı devrimci özünden kopartan, sınıf mücadelesini sendikal mücadeleye indirgeyen veya işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlamayan akımlarla ayırım noktalarını ortaya koymak üzere 'devrimci sınıf sendikacılığı' kavramını tercih eder."

Görüleceği gibi KÇB, "devrimci sınıf sendikacılığı" kavramını, "sınıf sendikacılığı"ndan bir kopuş olarak değil, aksine onun tarihsel özüne sahip çıkmak üzerinden ileri sürmektedir. Bugün 'sınıf sendikacılığı' kavramı, gerek sendikal bürokrasi ve gerekse de reformist sol akımlarca, devrimci özünden koparılmış bir biçimde ileri sürülmekte ve kullanılmaktadır. EMİS kapsamındaki metal işçilerinin grevinin yasaklanması ve sonrasında yaşanan gelişmeler, "sınıf sendikacılığı" söylemini sözde 'rehber' edinmiş reformist-liberal solun işçi sınıfı içerisindeki konumlanışını gözler önüne seren son örneklerden biri olmuştur. Metal işçilerinin grevine az çok ilgi gösteren EMEP, KP, DİP gibi reformist-liberal akımlar, grev yasağı karşısında işçileri tok bir tutumla sendikal bürokrasiyi aşmaya, inisiyatifini eline almaya ve fiili grevi sürdürmeye çağırmadıkları gibi, işçilerin onayını almadan sözleşmenin imzalanmasına da tutum almamışlar ve dahası, saat ücretlerinde 10

kuruşluk farkla imzalanan sözleşmeyi bir kazanım olarak sunmuşlardır. Hal böyle olunca, sözleşme sonrasında çeşitli fabrikalarda yaşanan işçi kıyımlarında da işçilere söyleyecek sözleri kalmamıştır. 23 Mayıs 2012 grevi de kamu emekçileri açısından benzer bir örnektir. Reformist akımlar, milyonları saran grevin sürdürülmesi yönünde tutum almadıkları gibi, KESK'in greve sırtını dönüp hakem kuruluna katılmasına da tutum almamışlardır. KESK'i bu tutuma yönelten de bizzat bu reformist gruplar olmuştur. Kamuda yaşanan ihraçlar karşısında da durum farklı değildir. İhraç edilen onbinlerce emekçiyi direnişe çağıran tek bir açıklamaları olmadığı gibi, yargı, diplomasi ve ekonomik yardım ekseninde emekçileri oyalama yolunu tutmuşlardır.

KÇB programında "Sendikal İlkeler" başlığı altında, devrimci sınıf sendikacılığı kavramını ele alan birinci paragraftan sonraki paragraflarda, bu kavramın somut sorun ve olgulara uyarlandığı görülmektedir. Bu paragraflarda, grevlere yaklaşım, sendikal mücadelenin ana ilkeleri, mücadele ve dayanışma ilişkisi, gerici sendikalara ve sendikal bürokrasiye karşı tutum vb. ele alınmakta, devrimde ise sendikaların iç işleyişine ilişkin hedefler ortaya konmaktadır.

Yazı dizimizde KÇB programını ana hatları ile ele almaya çalıştık. Kuşkusuz, sınıf mücadelesi içerisinde hayata uyarlanmayan en iyi programlar bile raflarda tozlanmaya mahkumdur. KÇB programının hayata geçirilmesi ve KÇB'nin kamu emekçileri hareketinde kendisinden beklenen rolü oynayabilmesi ise ısrarlı bir devrimci pratiğin ortaya konulması ile olanaklıdır.

İş cinayetlerine dur demek için, daha fazla mücadele, daha fazla örgütlenme!

İnşaat iş kolu en fazla iş cinayetlerinin yaşandığı bir sektördür.

Daha önce Fi Yapı İnşaat şirketine ait bir şantiye de çalışan 19 yaşındaki Yasin Bakır, 21 yaşındaki Şükrü Yaşar ve 17 yaşındaki Osman Yardımcı iş cinayetinde öldürüldü.

Bu iş cinayetleriyle ilgili olarak dava süreci başlatıldı. Mahkeme üç kişilik bilirkişi ekibini iş cinayetlerini araştırması için görevlendirdi. Bilirkişi heyeti raporu hazırladı. Bilirkişi raporunda iş cinayetinde öldürülen üç işçiden sadece Yasin Bakır'ın iş sağlığı ve güvenliği eğitimi aldığı gerçeğine yer verildi. Raporda iş cinayetleriyle ilgili veriler ortaya konulunca devletliler alelacele inşaatın yapımını durdurdu.

Daha önce de Fi Yapı'nın işçi sağlığı ve güvenliğini hiçe saydığına dair tutanaklar tutulmuştu. Bu tutanaklardan birinde "Asansör boşluklarına üç katta bir tutucu perde yapılması, düşmeye karşı kapatılması, yeni işe başlayanların iş güvenliği eğitimi aldırılarak işe başlatılması" gibi birçok talep ve uyarıda bulunulmuştu. Yapılan uyarılara rağmen Fi Yapı işçi sağlığı ve güvenliği için kılını bile kıpırdatmadı.

Bu ülkede iş cinayetlerinin failleri ya ceza almadı, ya da göstermelik cezalarla durumu kurtardılar. Kader yalanlarıyla işçilerin katliamına onay verenler, bu ülkeyi seri iş cinayetlerinin yaşandığı bir ülkeye çevirdiler.

İşçi katliamları ayyuka çıkmışken, Türkiye'yi en fazla iş kazaları sıralamasında Avrupa'da birinci, dünyada üçüncü sıraya taşıyan patronlar kârlarına kâr katıyorlar. Bir eli yağda bir eli balda yaşamaya devam ediyorlar. Çünkü iktidarı ve tüm kurumlarıyla devletliler onların hizmetindedir. Sendika ağaları, SGK, düzen siyasetçilerinin tümü yaşanan işçi katliamlarını "ölmek bu işin fitratında var" diyerek açıklıyorlar.

Kapitalizm kanımızı emen, kanımızın,

canımızın üzerinden beslenen, kârına kâr katmaktan başka bir amacı olmayan bir sistemdir. Yani insanlık dışı, vahşi, akıl dışıdır. Dünyada milyonlarca emekçiyi sefaletle sürükleyen kapitalizm, milyarlarca işçiyi kurlsız bir çalışma sistemine mahkum ediyor. İşçi sınıfının örgütsüz ve dağınık tablosundan güç alarak kurlsız, güvencesiz, sigortasız ve kayıt dışı çalıştırmaya zorluyor. Kurlsızlığın kural olduğu bir dünya yaratarak, işçiyi ölümle burun buruna yaşamak zorunda bırakıyor.

Ancak savaşlarda rastlanabilecek kadar yaşanabilen katliamların nedeni işçi sınıfının iş cinayetlerine 'dur' demek için ayağa kalkmamasıdır. Sömürüye, bunca acıya, oluk oluk akan işçi kanına rağmen isyan etmemesidir. Katillerden hesap sormamasıdır. Susmak, yaşanan iş cinayetlerine ortak olmaktır. Ekmeğini kazanmak için ölüme rıza göstermek sadece ve sadece işçi sınıfının kölelik zin-

cirlerini daha da kalınlaştırır.

Türkiye kapitalizmi adeta bir seri katil gibi işçi kanı döküyor. İşçilerin kitlesel ölümüne yol açıyor. Öldürüyor. Kitlesel işçi ölümlerinin yaşandığı bu karanlık tablo insan hayatını hiçe sayan burjuvazinin eseridir. Çünkü burjuvazi işçi kanıyla kârlarına kâr katıyor. Bunun için işçi sağlığı ve güvencesine dair adım atmadan özenle kaçınıyor. Zira işçilerin sağlığı ve güvenliği için atılacak adımları gereksiz masraf sayıyor.

İş kazalarının nedenlerini anlamak, kavramak için uzman olmak gerekmiyor. İş kazalarını üreten en temel zeminlerden biri taşeronluk sistemidir. Zira taşeronluk kölelik koşullarında çalışmak, kurlsızlığın kural haline geldiği bir ortamda çalışmaktır. Buna rağmen taşeronluk köleliğinin iş yaşamına egemen olması için adımlar atılmakta, Türkiye taşeron ağaları için dikensiz gül bahçesine çevrilmektedir. Taşeron köleliğinin hüküm

sürdüğü iş yerleri denetlenmemekte, denetim yapılan yerlerde önlerine konan önlemler için taşeron ağaları kollarını kıpırdatmamalarına rağmen herhangi bir yaptırım uygulanmamaktadır.

Kâr uğruna her şeyi mubah olarak gören kapitalistler, çalışma yaşamının fitratında iş kazalarının olduğu yalanlarıyla işçi ve emekçileri kandırmaya çalışmaktadırlar. Oysa işçi sağlığı ve güvencesini hiçe sayan, bu nedenle seri iş cinayetlerine yol açanlar kapitalistlerdir. İşçi kanı üzerinde çarklarını döndürenler onlardır. Gerçek şudur; kapitalizm fitratında işçi öldürmek vardır.

Şimdi, bu kanlı işleyişe son vermek için ayağa kalkma zamanıdır. Katillerden hesap sorma zamanıdır. Şimdi güvenceli çalışma koşulları için mücadele zeminini güçlendirme zamanıdır!

Artık kaza olmaktan çıkmış, cinayete dönüşmüş kazaları önleminin yolu işçilerin örgütlü birliğidir. Her şantiye, her iş yeri, her organize sanayi bölgesi, işçi havzası iş cinayetlerine karşı birer örgütlenme alanına çevrilmeli, iş cinayetlerinin son bulması için taban örgütlülüklerinin inşasına hız verilmelidir.

Elleriyle dünyayı yaratan işçiler, bu rezalete er ya da geç "dur" diyecek, iş cinayetine kurban olan sınıf kardeşlerinin hesabını soracaklardır. İş cinayetlerinin son bulması için en kestirme yol işçilerin birliğidir. Zira, işçiler birleşince yer yerinden oynar. Ölüm makinesi kapitalizm için ölüm çanları çalmaya başlar.

Gözaltının ardından öğretmenlere uzaklaştırma

Sermaye devletinin eğitim emekçilerine yönelik saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. OHAL'in il ve ilçe amirlerine verdiği yetki keyfi bir şekilde kullanılarak ilerici eğitim emekçileri ihraçlara, görevden uzaklaştırmalara, gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kalıyor.

Son olarak da Hatay'ın Samandağ

ilçesinde gözaltına alınan iki öğretmen kaymakamlığın talimatıyla "sakıncalı" görülerek görevden uzaklaştırıldı.

Hatay'da gözaltına alınan ve 12 gün sonra serbest bırakılan 38 kişinin içinde bulunan Eğitim Sen üyeleri Gülizar Işık Çay ve İlhan Kılıç, Samandağ Kaymakamlığı'nın talimatıyla İlçe Milli Eğitim

Müdürlüğü tarafından "sakıncalı" oldukları iddiasıyla görevlerinden uzaklaştırıldı.

İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü, uzaklaştırma kararına bahane olarak, savcılık tarafından mahkemeye sevk edilmeden serbest bırakılan Çay ve Kılıç'ın gözaltına alınmalarını gösterdi.

Dağılsak da göç yollarında, yarın bizimdir bütün dünya

Çitlerle bölünen toprakların mülkü giderek birkaç elde toplanmaya başlandı, köylüler yığınlar halinde topraksızlaşmış ve ücretli tarım emekçilerine dönüşmüştür; yani yel değirmenleri yerini buharlı değirmenlere bırakmıştır. Topraksız köylülerin yığınlar halinde ellerinin, bilincinin ve alınterinin buharlaştığı tekstil fabrikalarına, maden ocaklarına, sanayi alanlarına göçü de böylelikle başlamıştır.

Toprağa bağlılıkları çözülen ve göçlerle yan yana gelenler yaşamlarını sürdürmek için gerekli üretim araçlarından mahrum, kol emeğinden başka satacak hiç bir şeyi olmayan işçi yığınlarıdır artık. Bu işçi yığınları harcadıkları emeklerinin karşılığında kendilerine sadece bir parça ekmek, uyuyacak bir yatak edinebilirken, işçilerin emek gücünü satın alanlar ise büyük bir sermayenin yeniden ve yeniden sahibi olmaktadır.

İNSANLIĞIN UZUN VE SANCILI YOLCULUĞU SÜRÜYOR

Günümüzde kapitalist ekonomi, onun daha üst bir aşaması olan emperyalizmle şekillenen dünyada göçlerin de sonu gelmemektedir; çünkü işçi sınıfı ve emekçiler, tüm dünya halkları evrensel bir sömürünün öznelere haline gelmektedir. Egemenler, ihtiyaçları doğrultusunda paylaştıkları dünyada, emekçi halkları sınırlara hapsedip birbirlerine düşman eylerken, sömürü politikalarını sınırsızca sürdürmektedir. Kapitalist ekonomi, giderek ağırlaşan kriz, emperyalist müdahaleler ve savaş, işçi sınıfı ve emekçilerin etnik, mezhepsel temelde içerisine düşürüldükleri çatışmalar mültecilik ve

göç olgusunu beslemekte ve tekrar tekrar üretmektedir.

Heybesinde açlık, yoksulluk ve bir parça umut taşıyıp başka ülkeye doğru göç edenlerin yolları sık sık ölümle kesişmektedir. Dünyanın zenginlikleri tüm insanlığın ihtiyaçlarına yetecekken, milyonlarca insana mezar olmaktadır. Bu gün 60 milyona yakın insan göçmen durumundadır.

Emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda Ortadoğu'da işgalci bir taraf olan Türkiye'de de göçmenlerin sayısında ciddi bir artış yaşanmaktadır. Çoğunluğunu Suriyelilerin oluşturduğu Afganistan, İran, Ukrayna, Rusya, Özbekistanlı göçmenlerin insanlık dışı yaşam koşulları ve dramları iş cinayetleriyle ilgili raporlardan da görülmektedir. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin raporuna göre 2016 yılında Türkiye'de aralarında çocuk işçilerin de olduğu 96 göçmen işçi yaşamını kaybetmiştir.

Kocaeli'de bir besi-tavuk çiftliğinde, kaldığı odayı ısıtmak için kova içinde ateş yakan Afganistan'lı 18 yaşındaki Abdül, karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu yaşamını yitirdi. Suriyeli 16 yaşındaki Kasen gece vardiyasında fabrika arazisinde kazı yaptırılırken göçük altında kaldı. Suriyeli Muhammed'in çalıştığı tarlada traktör üstüne devrildi. Kapuz tarlasında çalışan bir başka Suriyeli çocuk işçi sulama kanalına düşerek can verdi. Tüm bunlar, genç göçmen işçilerin kanla beslenen sermayedarların iştahını nasıl kabarttığının somut örnekleri.

Ali Alzeri, Violeta Khanieva, Aleksandre Akopashvili, Hong Woo Shin, Dimitrij Baskirov ve daha niceleri... İsimler ve memleketler değişiyor ama buluştuıkları

yer değişmiyor; açlık, yoksulluk, ölüm. Tıpkı göçmen ya da mülteci olmasa da doğup büyüdüğü topraklarda yaşamak için çalışmak zorunda olan ve çalıştıkça fakirleşen milyonlar gibi.

Mültecilerin yaşadığı ezilmişlik ve sömürü çarpıcı boyutlardadır; fakat ezen ve ezilenler olarak kutuplaşmış dünyada, doğup büyüyen topraklarda dahi işçi sınıfı ve emekçiler aynı belalarla yüzyüze gelmektedir.

Göçmen işçi ölümlerinin arttığı Türkiye, iş cinayetlerinde Avrupa'da birinci sırada yer almaktadır. Soma madenlerinde ölen 16 yaşındaki Kemal, yaşıtı Suriyeli Diyar'la aynı kaderi paylaşmaktadır. Özünde bu, egemenlerin bizlere dayattığı "kaderdir." Yurdunda çalışan çocuk işçiyle, yurdundan sürgün edilen çocuk işçiler birlikte ölmektedir.

Göç yollarında ya da üretim alanlarında öldüren kapitalist-emperyalist sistemdir.

Göç yollarında dağılmamak, ölümle kol kola çalışmamak için elbette ki alternatifimiz var.

Türk, Kürt, Rus, Özbek, Gürcü, Afgan, İranlı farklı milliyetlerden işçiler olarak yan yana gelip, ortak düşmana karşı savaşmak.

Bunun en somut örneği 100. yılına giren Ekim Devrimi'dir. Bundan 100 yıl önce halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya'sında işçi sınıfı ve emekçiler, kendilerini sömüren asalakların iktidarını alaşağı ederek sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kurdular. Bugün bu tarihsel deneyim, tüm uluslardan işçi ve emekçilere tutulması gereken yolu göstermektedir.

S. GÜL

İşçiler sömürü çarklarında katlediliyor

Kapitalistlerin cepleri dolsun diye her gün işçiler sömürü çarkları arasında katledilmeye devam ediliyor. Alınmayan önlemler nedeniyle hafta boyunca yine işçiler zehirlendi, yaralandı ve hayatlarını kaybetti.

GENÇ İŞÇİ İŞ CİNAYETİ KURBANI

İstanbul Esenyurt'ta 22 yaşındaki üniversite öğrencisi Remzi Ersu ile yeğeni Sefer Deli, 2 Şubat'ta çalıştıkları inşaatta vinçle kaldırılan demir kalıpların altında kaldı. Genç işçiler ağır yaralanırken, Ersu tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Düzce'nin Beyköy beldesinde, 1. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu elyaf fabrikasının kazan bölümünde 6 Şubat gecesi yangın çıktı.

Dumandan etkilenen 5 işçi sağlık ekipleri tarafından Düzce Atatürk Devlet Hastanesi ve Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma ve Uygulama Hastanesi'ne kaldırıldı. İşçilerin sağlık durumunun iyi olduğu bildirildi.

Denizli'nin Sarayköy ilçesindeki Zorlu Jeotermal Elektrik Santrali'nde taşeronla bağlı çalışan 30 yaşındaki Ufuk Çerdik, 6 Şubat'ta üzerine demir profillerin düşmesi sonucu yaşamını yitirdi.

Sakarya'da bulunan Arifiye Organize Sanayi Bölgesi'nde 5 işçi çalıştıkları ortamdaki kimyasal gazdan etkilenerek fenalaştı. Fenalaşan işçiler beraber çalıştıkları arkadaşları tarafından çağrılan ambulanslarla Toyotasa Acil Yardım Hastanesi'ne götürüldüler. Fabrikanın ismi gizlenmek istenirken işçilerin Toyota fabrikasında çalıştığı iddia edildi.

GÖÇMEN İŞÇİLER KATLEDİLDİ

Burdur'un Tefenni ilçesine bağlı Seydiler Köyü'nde sera kurulumunda çalışan işçilerin kaldığı konteynerde 8 Şubat sabahı yangın çıktı. 6'sı Suriyeli 8 işçinin kaldığı konteynerde 22 yaşındaki Suriyeli işçi Gabat Müslüm yanarak katledilirken diğer işçiler ise yaralandı.

İzmir'in Aliğa ilçesindeki bir fabrikaya işçi taşıyan servis minibüsü 8 Şubat'ta devrildi. İzmir-Çanakkale karayolunun Yenifoça Kavşağı yakınlarında, İzmir'den fabrikaya işçi taşıyan minibüsün şoförü M.G (48) direksiyon kontrolünü yitirdi. Kontrolde çıkarak devrilen minibüste sürücü ile 11 işçi yaralandı. Yaralılar Aliğa Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken, sağlık durumlarının iyi olduğu belirtildi.

Sınıftan haberler...

Metal İşçileri 2017 MESS TİS sürecine hazırlanırken farklı sektörlerde ise TİS görüşmeleri devam ediyor, grev kararları alınıyor. Öte yandan ise kendi yarattıkları krizi fırsata çevirmeye çalışan patronlar işçilere kölelik koşulları dayatırken işten atma saldırılarını da sürdürüyor.

GREİF'TE İHANET SÖZLEŞMESİ İMZALANDI

Greif'te 3 Şubat'ta toplu iş sözleşmesi imzalandı. Sözleşme sürecini kendi lehine işletmeyen işçiler imzalanan sözleşmeyle birlikte DİSK/Tekstil Sendikası'nın ihanetini tekrar yaşamış oldular.

Sendika tarafında yapılan bilgilendirmeye göre maaşlara yüzde 5+5 zamlı üç yıllık sözleşmeye imza atıldı. Şimdiye kadar iki yıllık imzalanan sözleşme üç yıla çıkartılmış oldu.

TÜPRAŞ VE GÜBRETAŞ'TA TİS, ÜCRETLERDE TIKANDI

Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Tüpraş'ın Batman, Kırklareli, İzmir Aliğa ve Kocaeli rafinerilerinde çalışan yaklaşık 4 bin işçiyi ve Gübretaş'ta çalışan 270 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri devam ediyor.

Hem Tüpraş'ta hem de Gübretaş'ta 76 maddeden oluşan sözleşmelerin idari maddelerinde anlaşma sağlanırken ücret artışları konusunda anlaşmaya varılamadı.

Gübretaş'ta sendika ücretlere seyyanen 600 TL, sosyal haklara ise yüzde 20 zam talep etti. Ayrıca aynı işi yapan işçilerin aynı maaşı alması için çalışmalar yapılıyor.

Tüpraş'ta ise ücretlere ve sosyal yardım paketine yüzde 20 oranında zam talep edildi.

Ayrıca 2007 yılı sonrası işe giren işçilerin izinleriyle kamudan öze geçen işçilerin izinlerinin denkleştirilmesi istendi.

Tüpraş'ta 17 Şubat Cuma, Gübretaş'ta ise 20 Ocak Pazartesi günü görüşmeler gerçekleştirilecek.

KAĞIT FABRİKALARINDA GREV KARARLARI

Selüloz-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu kağıt fabrikalarındaki TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev kararları alındı.

Manisa'da kurulu Selkasan Kağıt ve Paketleme Malzemeleri İmalatı San. ve Tic. A.Ş.'de, ilk dönem toplu sözleşmesinde uzlaşma sağlanamaması üzerine

21 Şubat'ta grev kararı alındı.

Kocaeli'deki Kartonsa fabrikasında Eylül 2016'dan itibaren süren TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 25 Ocak'ta grev kararı alındı. Bu doğrultuda 7 Mart günü greve gidilecek.

Yalova ve Manisa'da üretim tesisleri bulunan İpek Kağıt işletmelerinde de 2016 Eylül ayından itibaren yürütülen TİS görüşmeleri sonucunda 23 Ocak'ta grev kararı alındı.

ÖZKA LASTİK'TE TİS İMZALANDI

İzmit Kullar'da kurulu bulunan ve geçtiğimiz yıl DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'na üye olan Özka Lastik işçileri, patronun yetki itirazına rağmen yetkiyi alarak sözleşmeyi imzaladı. Sözleşme bağlamında ilk yıl işçilerin maaşlarında ikramiye ve sosyal yardımlarla beraber %30'luk bir artış sağlanırken, ikinci yılda ise maaşlara 12 aylık enflasyon oranında zam yapılacak.

Daha önce hiçbir sosyal hakkın olmadığı fabrikada işçiler ikramiye, vardiya primi, ölüm, evlenme, öğrenim ve yatak yardımı vb. sosyal hakları da kazanırken sözleşmede taşeron çalıştırılmayı ve kiralık işçilik uygulamasını engelleyen maddeler de yer aldı.

KARABAĞLAR BELEDİYESİ'NDE ANLAŞMA

İzmir Karabağlar Belediyesi'nde, DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye 915 işçinin 31 Ocak'ta başlattığı grev 4. gününde anlaşma ile sona erdi.

Sözleşmeye göre, ilk yıl yüzde 9, ikinci yıl da enflasyon artışı 2 puan oranında zam yapılacak. Yıllık ikramiyeler 112 güne çıkarıldı. Yılda iki defa ödenen bayram pa-

rasına, 230 TL 1 Mayıs ikramiyesi eklendi. Gıda yardım fişi 330 TL'den 400 TL'ye çıkarıldı.

Yanısıra, işçilere banka promosyonu ödenmesi, temizlik işçilerine koku primi ödenmesi ve kiralık işçi çalıştırılmamasına ilişkin maddeler de sözleşmede yer aldı.

SKYLAND ŞANTIYESİNDE 2 BİN İŞÇİ İŞ BIRAKTI

İstanbul Seyrantepe'de Eroğlu İnşaat'a ait Skyland İstanbul şantiyesinde çalışan 2 bine yakın işçi, kendilerine dayatılan çalışma ve şantiyede kaldıkları koşullardaki yaşam koşullarına tepki göstererek 5 Şubat gecesi iş bıraktı.

Kaldıkları koşullara günlerdir elektrik verilmemesine tepki gösteren işçiler, bunun bardağı taşıran son damla olduğunu belirtti. Kendilerine verilen yemeklerin yenilebilir olmadığına, kaldıkları koşulların düzensiz ve sağlıksız olduğuna dikkat çeken işçiler, bu nedenle iş bıraktıklarını ifade etti. Taleplerinin karşılanacağı sözü alan işçiler aynı gece eylemlerini sonlandırsa da işten atılma kaygısı taşıdıklarını ifade ettiler.

FORD OTOSAN'DA BASKILAR

Geçtiğimiz haftalarda performans dayatması ile TOMİS üyelerinin de aralarında bulunduğu işçileri işten çıkartan Ford Otosan yönetimi baskılarına çeşitli biçimlerde devam ediyor.

İşçilerin bıraktığı saç ve sakala karışan yöneticiler işçileri bu sebeplerden dolayı rahatsız ediyor. İşçiler, işe giriş çıkışlarda kontrol yapacaklarını dahi söyleyen yöneticilere ve duruma sessiz kalan Türk Metal temsilcilerine tepkili.

TOYOTA'DA 150 İŞÇİ ATILDI

Toyota'nın Sakarya fabrikasında 150'yi aşkın işçi işten atma saldırısıyla karşılaştı. Atılan işçilerin birçoğu İşkur sözleşmesinin ardından Toyota fabrikasının bünyesine kadrolu işçi almadan önce işlettiği 6 aylık "Toyota sözleşmesi" kapsamındakilerden oluşuyor.

Geçtiğimiz yılın ortalarında fabrikadaki vardiya sayısını 2'den 3'e çıkararak bir otomobilin ortalama 77 saniyede hattan çıkmasını sağlayan Toyota yönetimi, işe aldığı birçok işçiye kadro vadede bulunmuştu.

ÇİMTAŞ ÇELİK'TE İŞÇİ KİYIMI

Gemlik'te kurulu Çimtaş Çelik'te proje alınmadığı gerekçesiyle onlarca işçinin işine son verildi.

Fabrikada 25 kadrolu işçiyle 5 taşeron işçisi işten atılırken, kıyımın artması bekleniyor.

İşçilerin örgütlü olduğu Türk Metal Sendikası ise işten atılmaları karşısında kılını kıpırdatmıyor.

UPS'DE TİS İMZALANDI: CUMARTESİ TATİLİ KAZANILDI

TÜMTİS ile uluslararası kargo şirketi UPS (Ünsped Paket Servisi Tic.Ve San. A.Ş.) arasında 1800 üyeyi kapsayan 3. Dönem TİS (Toplu İş Sözleşmesi) görüşmelerinin, sözleşmenin imzalanması ile sonuçlandığı duyuruldu.

Sözleşmede Cumartesi gününün tatil günü olarak kabul edildiği ve Cumartesi tatilinin 15 Mart 2017 tarihinden itibaren uygulamaya konulacağı söylendi. Ücretlere ise yüzde 12 ile 18 arasında zam yapıldığı belirtildi.

İşçilerin Birliği Sempozyumu başarıyla gerçekleştirildi!

Ege İşçi Birliği (EİB) tarafından bir süredir hazırlıkları yürütülen İşçilerin Birliği Sempozyumu, 5 Şubat Pazar günü gerçekleştirildi.

Sempozyum Aliğa, Manisa, Çiğli, Buca, Torbalı sanayi havzalarından işçilerin gelmesiyle saat 13.00'te başladı. İlk olarak EİB adına bir metal işçisi söz alarak İşçilerin Birliği Sempozyumu'nun hangi ihtiyaç üzerinden örgütlendiğini anlattı ve sempozyum programını aktardı. Ardından insanın başka bir insan tarafından sömürülmeyeceği bir dünya mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Sonrasında söz **Yüksel Akkaya**'ya bırakıldı. Akkaya "Osmanlı'dan günümüze işçi birlikleri" adlı sunumunu gerçekleştirdi. Dünya genelinde işçi birliklerinin oluşum sürecinden başlayan sunumunu Osmanlı dönemi ve cumhuriyetin ilanından sonraki döneme kadar özetledi. İşçi sınıfının dönüştürücü kuvvetinin altını çizen Akkaya, Metal Fırtına'da Metal İşçileri Birliği'nin oynadığı role değinip MİB'in değişirici, dönüştürücü ve yol gösterici rolüne vurgu yaptı.

Yüksel Akkaya'nın sunumundan sonra, Star Rafineri inşaatında taşeron bir işçi olan ve geçirdiği iş "kazası" yüzünden 9 aydır bilinci kapalı şekilde yaşamına devam eden **Hasan Ülker'in ailesi** sahneye davet edildi. Ülker ailesi 'birleşmek gerektiğini' vurguladı.

Heper Metal'de çalışırken kurşun zehirlenmesi yaşayan **Suat Akbal** da sem-

pozyumda konuşma yaparak Ege İşçi Birliği'nin bir aile olduğunu ve daha da büyümesi gerektiğini söyledi. Kendi sürecini anlatarak, birleşmenin tüm sorunların çözümü olduğunu vurguladı.

Tamamı işçilerden oluşan **Vardiya Tiyatro Topluluğu**, Kocaer ve Gürmak direnişlerini konu alan "İki Direniş Bir Sonuç" adlı oyununu sergiledi. Oyun ilgi ile karşılandı.

15 dakikalık aradan sonra başlayan ikinci bölümde yerel işçi birlikleri temsilcileri sahnede yerlerini aldılar. İlk turda "İşçi sınıfının örgütlenmesi önündeki engeller" tartışıldı. **Kayseri İşçi Birliği** temsilcisi faaliyet yürüttükleri alandan istatistik veriler vererek konuşmasına başladı. Temsilci, işçilerin son dönemki cendereden çıkabilmesinin yolunun tabandan örgütlenmesi olduğunu söyleyip bunun da ancak sınıfa karşı sınıf tutumu ile yan yana geldiğinde gerçek görevini oynayacağını vurguladı.

Daha sonra sözü Ankara'dan sempozyuma katılan **Sincan İşçi Birliği** temsilcisi aldı. Kendi kuruluş süreçlerinden örnekler vererek konuşmasına başlayan

SİB temsilcisi, bölgesel konular ve örgütlenmenin önündeki engellerden bahsetti. Fabrikalar arası birliklerin tek bir fabrikanın örgütlenme sürecini de etkilediğini vurgulayıp, "Patronlar bir sınıf olarak saldırmıyorlar, biz de bir sınıf olarak cevap vermeliyiz" dedi.

Metal Fırtına'nın örgütlenme sürecinde bir eşğin açıldığını söyleyen **Metal İşçileri Birliği** (MİB) temsilcisi de "İşçi sınıfı her şeyi başarabilir" diyerek sözlerine devam etti. Fabrikalar arası kurul deneyimini açarak "Bu diğer iller için de önemli bir örnek teşkil ediyor" dedi. Son dönemin en güçlü muhalefet kuvvetlerinden birinin metal işçileri olduğunu söyleyen MİB temsilcisi, örgütlenmenin önündeki engellerin birlik olduğu takdirde kısa zamanda aşılacağını söyledi.

Ege İşçi Birliği temsilcisi ise sınıfın parçacı ve dağınık tablosu üzerinden son bir yıl içerisindeki direnişleri aktardı ve gerekçeleri farklı da olsa direnişlerin belli sınırları aşmadığını belirtti, mücadele kapasitesinin darlığından söz etti. Sadece ekonomik hakları genişletme müca-

delelerinin yetmediğini, düzenin siyasal tahakkümüne karşı da mücadele edilmesi gerektiğini vurguladı. Sınıf bilincine dikkat çeken EİB temsilcisi, dayanışmayı yükseltmenin önemini örneklerle anlattı.

İkinci turda "Yerel işçi birliklerinin mücadeleye katkıları ve sınırlılıkları nelerdir?" sorusuna cevaben konuşan Ege İşçi Birliği temsilcisi, sınıfın mücadele merkezlerine ihtiyacı olduğunu, var olan yerel birliklerin de yeterli olmadığını, sınıfa dönük saldırıların genel olduğunu aktardı. Buradan doğru da merkezi bir platformun ihtiyaç olduğunu fakat günün koşullarının henüz buna elvermediğini belirtti.

İkinci turun bitmesi ile birlikte soru-cevap ve serbest kürsü kısmına geçildi. Meslek hastalıkları, sınıfa karşı sınıf, işçi birliklerinin önemi, çalışmanın Türkiye genelinde bir meclise dönüşmesi üzerinden tamamlayıcı konuşmalar katılımcılar tarafından yapıldı. İşçi birliklerinin kadın sorunu üzerinden çalışma darlığı, ulusal sorun, mücadelede maddi imkanlar, sendikaların örgütlenme sürecindeki çekingenlikler üzerine de sorular soruldu.

Soruların birlik temsilcileri tarafından cevaplanmasının ardından sempozyum, 26 Şubat tarihinde saat 14.00'te TÜMTİS Konak Bina'da referandum gündemiyle gerçekleşecek "İşçiler Ülkenin Geleceğini Tartışıyor" şiarlı etkinliğin çağrısıyla sonlandırıldı.

Meslek hastalıklarına ve çevre kirliliğine karşı mücadelede anlamlı bir çalışma gerçekleştirdik

Torbalı Heper Metal fabrikasında çalışırken "Kurşun zehirlenmesi" sonucu yürüyemez duruma gelen ve Heper patronu tarafından işten çıkartılan Suat Akbal yaşadığı haksızlığa karşı tek başına mücadele etmeye çalışıyordu. Ege İşçi Birliği olarak Suat Akbal ile iletişime geçtiğimiz andan itibaren "meslek hastalıklarına ve iş kazalarına" karşı bir kampanya örgütlemeye başladık. Köyde düzenli toplantılar gerçekleştirdik, Suat Akbal'ın ailesi ve arkadaşlarını bu sürecin bir parçası haline getirdik.

Panelin öncesinde ilk önce "İş Kazalarına, Meslek Hastalıklarına Karşı Asla Yalnız Yürümeyeceksin" başlığıyla afiş ve bildiri çıkartıldı. Torbalı başta olmak üzere İzmir ve Manisa'da Suat'ın sesini duyurmaya çalıştık. Çıkartılan bildirimler ise Torbalı'da pazar yerlerinde ve mahallelerde dağıtıldı. Daha sonrası ise

Torbalı'daki kurumlarla bir araya gelmek için çağrılar yapıldı. Torbalı yerelinde oluşturulmaya çalışılan Torbalı Dayanışma İnisyatifi'yle toplantılar yapıldı. Suat Akbal'ın durumu ve Heper Metal'in işçilere ve çevreye verdiği zarar anlatıldı, EİB olarak fabrika önünde basın açıklaması yapma önerisinde bulunduk. Ancak yapılan tartışmalar sonrasında "sorunun yalnızca Suat meselesi olmadığı bütün Torbalı'yı ilgilendirdiği" sonucuna varıldı ve Heper Metal'in verdiği zararları bütün Torbalı halkına anlatıp, daha sonrasında basın açıklaması yapmanın daha iyi olacağı düşüncesi ile panel yapma kararı alındı. Ardından panel çalışması için araçlar belirlendi, iş bölümleri yapıldı.

Torbalı'da bulunan bütün dernek, sivil toplum örgütleri, siyasi partiler, kahvelerin dolaşılması kararı alındı. Panelin

araçları olarak "Heper Metal Torbalı'ya Zehir Saçıyor", "Meslek Hastalıklarına ve Doğanın Kirlenmesine Dur de" şiarıyla Ege İşçi Birliği imzasıyla afiş ve bildirimler çıkartıldı. Ege İşçi Birliği ve Torbalı Dayanışması her hafta bir araya gelerek yapılacakları planladı, işbölümü yapılarak eksiklikler giderilmeye çalışıldı. Ege İşçi Birliği olarak Suat'ın köyünde akrabaları ve arkadaşlarıyla düzenli toplantılar yaparak panelin daha güçlü geçmesi için çalıştık. Torbalı'nın her yerine afişler yaptık, pazar yerlerinde, mahallelerde, işçi servislerinin kalktığı yerlerde bildirimler dağıttık. Tek tek insanlarla sohbet ederek Heper kurşun fabrikasının işçileri ve çevreyi nasıl zehirlediğini anlattık.

29 Ocak Pazar günü Torbalı Belediyesi Kültür Merkezi'nde panel gerçekleştirildi. Panele katılan çevreci Av. Arif Ali Cangı, Halk Sağlığı Anabilim Dalı

Başkanı Prof. Dr. Ali Osman Karababa, Meslek Hastalıkları uzmanı Prof. Dr. Meral Türk, Heper kurşunda çalışırken meslek hastalığına yakalanan Suat Akbal ve EİB panelist olarak katıldı. Konulara hakim olan panelistlerin anlatımları salonda oldukça dikkatle izlendi. Panel sonrasında ise Torbalı Dayanışması'nın bileşenleri panele katılımın oldukça iyi olduğunu, katılımın bu kadar yüksek olacağını beklemediklerini ve panelin tam anlamıyla çok başarılı olduğunu belirttiler. Panele katılanlarla yapılan sohbetlerde ise panelin Torbalı'da bir ilk olduğu ve EİB'in yaptığı çalışmanın çok başarılı olduğu sık sık vurgulandı. EİB bileşenlerinin dışında Torbalı Dayanışması, Cem Evi, Çağdaş Yaşam Derneği, ADD ve HDP panelin örgütlenmesinde anlamlı çalışmalar yürüttüler.

EGE İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

MESS işe giriş taban ücretlerini fiilen düşürdü

MESS keyfi uygulamalarla toplu sözleşmeyi ihlal ederek işçilerin haklarını gasp ediyor. Son olarak da metal patronları, işe giriş taban ücretini sözleşmeye uymayarak düşürdü.

Metal patronlarının sendikası MESS, 2014-2017 toplu sözleşme kurallarını hiçe sayarak keyfi uygulamalar hayata geçiriyor. Metal Sanayi İş Gruplandırma Sistemi (MİDS) uygulanan işyerlerinde 2017 yılı Ocak ayından itibaren işe girişlerde yapılan düzenleme, sözleşme kurallarına göre değil patronların keyfine göre belirlendi.

Toplu sözleşmeye göre taban ücreti, 8.73 TL/s olması gerekirken 8.14 TL/s olarak belirlendi. MESS uygulamanın işçilerin lehine olduğunu iddia etse de Birleşik Metal-İş Sendikası üyelerinin hakkını korumak için kararı uyuşmazlığa götürceğini bildirdi.

Konuya ilişkin Metal İşçileri Birliği (MİB) tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer verdi:

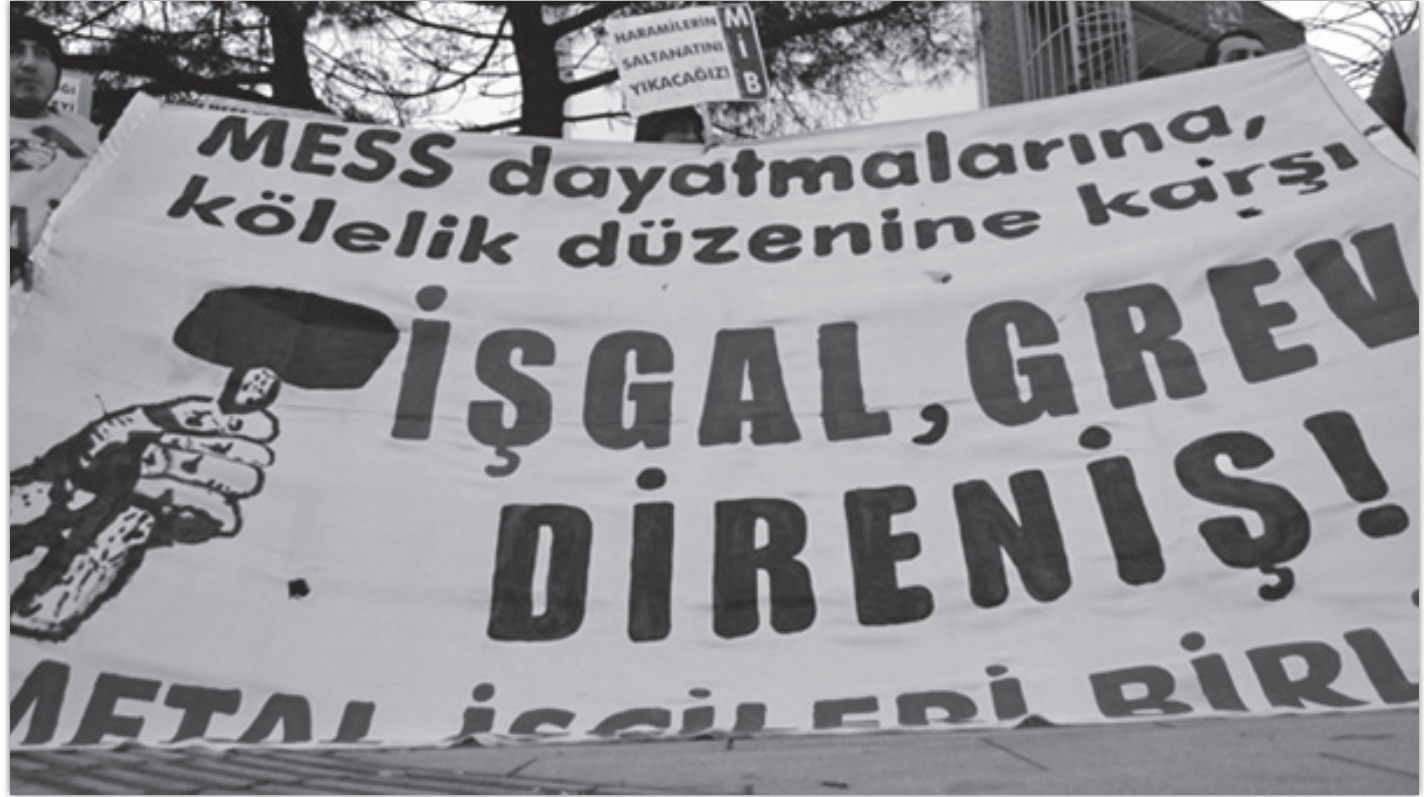
“MESS VE UŞAKLARI İŞE GİRİŞ ÜCRETİYLE HAKLARIMIZI GASP EDİYOR...

SESSİZ KALMAYALIM, HAKLI TALEPLERİMİZ İÇİN MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

MESS durdu durdu sonunda toplu sözleşmenin 35. maddesini hatırladı. Bu maddeye göre işe yeni giriş ücretinin, asgari ücret farkı artı enflasyon/2 oranında artırılarak tespit edilmesi gerekiyor.

Fakat toplu sözleşmede değişmeyen bir madde olmasına rağmen MESS ve uşakları yıllardır, bu maddeyi uygulamaktan kaçınıyordu. 2015 Mayıs'ında "Toplu sözleşme değişmez" diye atıp tutan Türk Metal buna göz yumuyordu, ortak oluyordu. Bir süredir metal işçileri ve MİB bu konuyu gündeme getiriyordu.

Nitekim en sonunda bu maddeyi hatırladı ve taban ücretlerine dair bir liste

yayınlandı. Buna göre gruplandırma sistemine girmeyen işyerlerinde işe giriş ücreti 8,14 TL'ye yükseltildi. MESS'in kuklası Türk Metal'in şefi Pevrul Kavlak bunu kendi eseri olarak ilan etti.

Böylelikle işe yeni giren işçi ile 10 senelik işçinin saat ücreti neredeyse eşitlendi. Ömrünü bu fabrikalarda tüketen işçi kardeşlerimiz haklı olarak tepki gösterdi, göstermeye devam ediyor. Bu tepki yıllar boyu satılmış olmaya, emeklerinin hiçe sayılmasına...

Fakat sorun sadece bir değil, birden fazla!

Birincisi MESS'in açıkladığı rakamlar yanlış!! Öyle ki, bu maddeye göre yapılacak hesaplamayla çıkan sonuç 8,14 değil, 8,73 TL! Yani demek oluyor ki, MESS bir hakkı vereyim derken gerçekte kaşla göz arası 60 kuruşu cebine indiriyor!

İkincisi ise MESS bu maddeyi bu yıl uygulamaya soktu ama madde geçen sene de uygulanmak zorundaydı.

Buradan şu sonuçlar çıkar:

İlk olarak bu madde uygulanacaksa işe giriş ücretleri 8,14 değil 8,73 olmalıdır!

İkinci olarak ise MESS suç işlemiş, gasp yapmış, işbirlikçi sendikalar da ona ortaklık yapmıştır. Fakat bu durumda da bu madde sadece bu yıl değil geçtiğimiz yıl kapsayacak şekilde uygulanmak zorundadır. Yani diğer yıllar bir yana en azından 2016 yılında bu madde uygulanmış olsaydı yapılması gereken zamlar, geriye doğru işçiye ödenmek zorundadır.

Bu konuyu hukukçularla da konuştuk. Bize söyledikleri şudur: Bu madde geriye doğru uygulanmak zorundadır, aksi halde dava yoluna gidilir ve kazanılır.

Bu demektir ki, metal işçisi, işe yeni giren işçi kardeşlerimiz başta olmak üzere tüm işçi kardeşlerimiz 2016 yılındaki hak edişlerini de talep etmelidir.

Çünkü MESS ile patronlar bu farkları ödemek zorundadırlar.

Arkadaşlar!

Çok açıktır ki, ortada büyük bir haksızlık, adaletsizlik ve hak gaspı vardır. Uygulanmayan toplu sözleşme hükümleri vardır. İşte bu haksızlığa karşı sesimizi yükseltmek zorundayız. Bu suça ortak olan Türk Metal yönetiminden hesap sormak zorundayız. Bu haksızlığa göz yuman sendika yönetimlerinden hesap sormalıyız.

Birleşmeli ve mücadele etmeliyiz.

Bu yolda taleplerimiz şunlar olmalıdır:

1. İşe giriş taban ücreti 8,14 değil, 8,73 olarak düzeltilmelidir!

2. 35. madde 2016'yı kapsayacak şekilde uygulanmalı ve aradaki farklar işçiye toplu olarak ödenmelidir.

3. Bu suça ortak olan sendika yönetimleri hesap vermelidir!

Arkadaşlar!

Hangi sendikada olursak olalım bu taleplerimiz için birleşmeliyiz. Mücadele etmeliyiz, patronların ve MESS'in karşısına çıkmalıyız. Topluca sendika odalarına ve şubelere yürüyerek işbirlikçi sendika yönetimlerinden hesap sormalıyız. Derhal kayıplarımızın giderilmesini talep etmeliyiz.

Gün mücadele günü!

Gün eylem günü!

Gün haklarımızı MESS'ten, patronlardan, uşaklarından koparıp alma gündür!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

2 Şubat 2017"

Çorlu ve Çerkezköy'de metal işçileri buluştu

Çorlu ve Çerkezköy'de metal işçileri iki farklı toplantıda buluştu. Toplantılara B/S/H/, Samet Kalıp, Has Group, Sarten, Putzmeister, Üstün Makina gibi fabrikalardan işçilerin yanı sıra işsiz olan metal işçileri de katıldı.

Her iki toplantıda da metal işçisinin Türkiye'nin içerisinde bulunduğu

süreçte hem siyasal hem de ekonomik temeldeki mücadelesinin önemi üzerinden canlı tartışmalar gerçekleştirildi. Metal işçisinin işin öznesi olduğu, her aşamada "Söz, yetki, karar işçilere!" şiarı ile "Fiili, meşru, mücadele!", birleşik militan devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın aciliyeti üzerine tartışmalar

yürütüldü.

Ayrıca böyleleri bir dönemde kullanılacak yol, yöntem ve araçlar tartışıldı. Bunların başında fabrikalardaki taban örgütlenmesine dayalı fabrika komitelerinin kurulması, yayınların daha etkin ve canlı kullanılması, eğitim çalışmalarına hız verilmesi kararları alındı.

Sınıflı toplumlar ve

Sınıfsız ilkel komünal toplumun tarihe karışmasını izleyen kölecî, feodal ve kapitalist gibi toplumlar, üretim araçlarının özel mülkiyetine ve üretim araçlarından yoksun sınıfların sömürüsüne dayanan sınıflı toplumlardır. Tarihsel olarak en son uzlaşmaz sınıflı toplum biçimi olan kapitalizm, bağrında sınıfsız, sömürsüz bir toplumsal düzene geçişin maddî önkoşullarını barındırır.

Toplumların sınıflara bölünmesi, ilkel komünal toplumun çözülmesiyle beraber üretici güçlerin gelişmesi ve emek üretkenliğinde artışa yol açtı ve oluşan fazla ürün insanın insanı sömürebilmesi sonucunu yarattı. Böylece köleler ve köle sahipleri olmak üzere iki temel kampa ayrılan ilk sınıflı toplum olan kölecî toplum oluştu. Kölecî üretim tarzının egemen olduğu kölecî toplumda, üretici güçlerin gelişmesi sonucu yeni üretim ilişkileri zorunlu hale geldi ve böylece feodal üretim tarzına, feodal topluma geçildi. Feodal beyler, yani büyük toprak sahipleri ve topraksız köylüler bu toplumun iki ana sınıfını oluşturur. Serflerin sömürüsüne dayanan feodal toplumda, bu toplumun bağrında, meta üretiminin, ticaretin ve kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesiyle ve burjuva devrimleriyle kapitalist topluma geçilmiş oldu.

Feodal toplumdan kapitalizme geçişte, sanayi devrimi önemli bir dönemeçtir. *“Sanayinin o zamana kadarki feodal ya da lonca tarzı işletme biçimleri yeni pazarlarla birlikte büyüyen talebi karşılamaya yetmiyordu. Bunların yerine manifaktür geçti. Ama pazarlar sürekli büyüyor, talep sürekli artıyordu. Manifaktür de artık yetmiyordu. Bu noktada buhar ve makineler sanayi üretimde devrim yarattı. Manifaktürün yerini modern büyük sanayi ... modern burjuvalar aldı. ... sermaye arttı ve ortaçağdan kalma bütün sınıfları arka plana itti. Feodal toplumun yıkıntılarından doğan modern burjuva toplum, sınıf karşıtlarını ortadan kaldırmadı. Yalnızca eskilerin yerine yeni sınıflar, yeni baskı koşulları ve yeni mücadele biçimleri koydu. Tüm toplum giderek iki büyük düşman kampa, doğrudan birbiriyle karşı karşıya gelen iki büyük sınıfa bölünüyor. Burjuvazi ve proletarya...”* (Komünist Parti Manifestosu)

Dönemin devrimci sınıfı olan burjuvazi işçi sınıfını da yanına alarak monar-

şiyeye ve aristokraziye karşı kendi sınıfsal ve tarihsel çıkarları için harekete geçerek tarihin gördüğü en büyük devrim olan 1789 Fransız Devrimi ile kendi burjuva sınıf iktidarını ilan etti. Önceleri işçi sınıfı ile birlikte “eşitlik, özgürlük ve kardeşlik” sloganı atan burjuvazi, iktidarı alıp sağlamlaştırdıktan sonra tümüyle gericileşti. Son sınıflı ve sömürücü toplum olan kapitalizmin iki temel modern sınıfı burjuvazi ve proletaryadır ve sınıf mücadelesi bu iki sınıf arasındadır.

“Burjuvazinin feodalizmi yerle bir ettiği silahlar, şimdi burjuvazinin kendisine karşı çevrilmiştir. Ama burjuvazi kendisine ölüm getiren silahları üretmekle kalmamış, bu silahları kullanacak insanları da varetmiştir, -modern işçi sınıfının proleterleri...” (Komünist Manifesto)

Bugüne kadarki sınıflı toplum biçimleri, ezen ve ezilen sınıfların karşıtlığı ve mücadelesi üzerine dayanmıştır. Dolayısıyla *“Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir.”*

Sınıflı toplumların tümünde sınıfların yerini üretim araçlarıyla olan ilişkileri belirler. Temel üretim araçlarına sahip olan sınıf, üretim araçlarından yoksun olan emekçi sınıfları sömürmekle kalmaz, onu baskı altında tutma gücünü de elinde bulundurur. Emegin toplumsal örgütlenmesindeki roller, toplumsal zenginlikten alınan paylar ve bunun elde edilmiş biçimleri ise sınıflar arasındaki farkı belirler.

SINIFIN TARİHSEL MİSYONU

“Sosyalizm ütopyaadan bilime, sosyalizmin maddî önkoşullarının ve toplumsal dinamiklerinin bizzat kapitalizmin bağrında keşfedilmesiyle, kapitalizmden sosyalizme geçişi sağlayabilecek sınıfsal dinamiğin proletarya şahsında tespit edilmesiyle, geçmeyi başardı. Sosyalizmin bir bilim haline gelmesi, bu maddî-toplumsal temel üzerine oturtulması sayesinde mümkün olabilmıştır.” (TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri - Parti programı üzerine/2, s.13, Eksen Yayıncılık)

Kapitalizm, feodal yıkıntılar içinde filizlenip gelişerek egemen hale gelirken, burjuvazi de tarih içinde devrimci bir rol oynadı. Ama aynı kapitalizmin bizzat kendi bünyesinde artı-değer üreten ve burjuvaziye alternatif olan bir sınıf, yeni bir toplum düzeninin taşıyıcısı olan sınıf, işçi sınıfı oluştu. Dolayısıyla sosyalizm, bu iki temel sınıf arasındaki savaşımın zorunlu sonucu oldu. Üretici güçlerin gelişmesi, üretimin toplumsallaşması ve büyük zenginliğin birikmesi ve bunların proletaryanın varlığıyla tamamlanması, kapitalizmi aşmanın ve yeni bir toplumsal düzene geçmenin maddî temelini oluşturur.

Modern burjuva sınıfla karşı karşıya bulunan sınıflar içinde, biricik devrimci sınıf olan işçi sınıfı, kendinden önceki sömürülen sınıflardan farklı olarak, kendi

çıklarlarını tüm insanlığın çıkarları olarak evrenselleştirme niteliğine sahip olan tek sınıftır. Onun bu niteliği, sermaye birikiminin temeli olan artı-değeri üreten bir sınıf olmasının sonucudur. Dolayısıyla işçi sınıfı, üretimin toplumsallığı ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişkiyi sermaye sınıfını yıkarak çözebilecek ve bu yolla kendi dışındaki ezilen sınıf ve tabakaların kurtuluşunu da sağlamış olacaktır. Kendi kurtuluşuyla insanlığın kurtuluşu arasında kopmaz ilişki buradan gelir. Kendi kurtuluşu ise, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin son bulmasını zorunlu koşar. Özel mülkiyeti tasfiye etmek gibi tarihsel bir eylemi ise kapitalist üretim süreci içindeki özel konumundan kaynaklı olarak proletaryanın dışında başka hiçbir sınıf başaramaz. Çünkü *“Burjuvazi ile karşı karşıya gelen bütün sınıflar içerisinde yalnızca proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar modern sanayi karşısında erirler ve nihayet yok olurlar, proletarya ise onun özel ve temel ürünüdür.”* (Komünist Manifesto)

“Burjuvazinin çöküşü ve proletaryanın zaferi aynı derecede kaçınılmazdır.” Kapitalizm, feodal sistemin içinde tarihsel bir zorunluluk olarak doğdu ve kaçınılmaz bir zorunluluk olarak da yerini yeni bir toplumsal düzene bırakacaktır. Fakat elbette ki bu, kendiliğinden olmayacaktır. Proletarya devrimi olmaksızın

SINIF MÜCADELELERİ

A. Engin Yılmaz

kapitalizmin kendi evrimi sonucu yok olacağı ve yerini kendiliğinden sosyalizme bırakacağı inancının bilimsel bir temeli yoktur. Proletarya devrimine öncülük edecek ve sosyalist toplumu kuracak yegane sınıf ise işçi sınıfıdır. Bu tarihsel misyonu onun adına hiçbir güç gerçekleştiremez. Ancak proletaryanın böylesine bir tarihsel rolü oynayabilmesi, kendisi için sınıf olması, örgütlü devrimci bir sınıf olması ölçüsünde olanaklıdır. Aksi halde ücretli emek sömürsünün basit bir nesnesi olarak kalır.

SINIFA İNANÇSIZLIK VE SINIF DIŞI DEVRİMCİLİK

Özellikle de sosyalizmin bir döneme damgasını vurduğu bir sürecin kapanması ve başka bazı önemli faktörler, işçi sınıfı ile ilgili tartışmaları sol hareketin gündemine yaygın bir şekilde yerleştirmiş oldu. İşçi sınıfının varlığı yokluğu; kolektif bir kimliğinin kalıp kalmadığı, devrimci bir potansiyel taşıyıp taşımadığı; toplumda özel bir misyona sahip olup olmadığı, toplumsal devrimin öncü ve temel gücü olma konumunu koruyup korumadığı vb. tartışmaları hızlanıp yaygınlaştı. Ve bu, genel bir eğilim olarak, sadece Türkiye solunda değil, uluslararası alanda da "elveda proletarya" ile sonuçlandı.

Türkiye sol hareketi, ana gövdesiyle, uzun yıllardan beridir işçi sınıfına veda etmiş bulunuyor. Zira artık onlar için işçi sınıfı değil, "halk" var, "ezilenler" ve "emekçiler" var. İşçi sınıfı ile öteki çalışan sınıflar arasında teorik ve pratik bir ayırım yapmak bu akımlar için artık gereksiz ve anlamsızdır. Kimi akımlar için ise sınıflar ve sınıf mücadeleleri mazide kalmıştır. Sınıfla "ilgilenen" kimi akımlar ise işçi sınıfı içerisinde liberal reformist bir çizginin temsilcisi ve sınıf işbirlikçisi bir çizginin taşıyıcısı konumunda bulunuyor. Kimi akımlar ise işçi sınıfıyla ilişkili ve işçi sınıfı çalışmasını sendikal bürokrasi içinde mevzi kazanmak olarak algılıyor ve onların "sınıf bilinci" bundan ibaret oluyor.

Son birkaç on yılın en dikkat çeken olgularından bir tanesi, sol hareketin sınıf bakış açısından uzaklaşması, sınıfa tümüyle yabancılaşması, ona olan güvenini ve inancını yitirmesidir. Sol hareket için artık sınıflar ve sınıf mücadelesi yok, azınlıkların, kadınların, LGBT'lerin, çev-

recilerin, Kürtlerin, Alevilerin vb.lerinin mücadelesi var. Tüm bu mücadeleler elbette ki vardır ve son derece haklı ve meşru mücadeledir. Yanlış olan bunlar değil. Yanlış olan, bunların sınıfsal içeriği ve anlamından koparılması, sınıfların ve sınıf mücadelelerinin önüne çıkarılması, sınıflar üstü görülmesi, sınıfa inançsızlığın ve ondan kaçışın gerekçesi yapılmasıdır.

İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel dönemin ayırt edici özelliklerinden biri, sınıf dışı siyasetin ve sınıf dışı devrimcilik döneminin kesin olarak kapanmış olmasıdır. Türkiye'de burjuva ve küçük burjuva sosyalizmi dönemi kapanmış ve proletarya sosyalizmi dönemi açılmıştır. İşçi sınıfının mevcut bilincini ve konumunu değiştirmeden, yani onu devrimci siyasal bir özne olarak burjuvazinin karşısına dikmeden yeni dönemi karşılamak ve Türkiye'de köklü değişiklikler yaratmak, devrimci siyasal mücadelede kalıcı mevziler edinmek ve iktidara yürümek olanaksızdır. İşçi sınıfına rağmen bunun olabileceği inancını tarihsel ve güncel deneyim acı bir iflasla sonuçlandırmıştır.

DEVİRİMİN PARTİSİ SINIFIN PARTİSİDİR

Sınıf devrimcileri başından itibaren sınıfın ihtilalci devrimci partisinin ideolojik kimliği ile sınıfsal kimliğinin birbirinden koparılamayacağı, sınıfın dışında sınıf partisinden inşa edilemeyeceği bilinciyle davrandılar. İşçi sınıfının devrimin

öncü ve temel öznesi olduğu bilincinden hareketle, onu aynı zamanda devrimci parti örgütlenmesinin de stratejik hedefi kabul ettiler ve başından itibaren tüm dikkatlerini ve çabalarını şaşmaz bir kararlılıkla sınıfı örgütlemeye ve partiyi sınıf içinde inşa etmeye adanmışlar.

Çünkü komünistler için "Parti, sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü birliğidir. Bu temel ve özlü tanım, öncü partinin ideolojik kimliği ile sınıfsal kimliğini iç içe vurgulamaktadır. Sosyalizm proletaryanın düşünsel temeliyse, proletarya da sosyalizmin toplumsal-maddi temelidir. Parti, bu iki ögenin tarihsel kaynaşmasının cisimleşmiş bir ilk birliğidir ve bu kaynaşmayı tüm sonuçlarına götürmenin temel tarihsel aracıdır." (Parti: Proletaryanın devrimci öncüsü, EKİM 1. Genel Konferansı) Sınıf devrimcileri siyasal yaşama adım attıkları andan itibaren bu bakış açısıyla davrandılar ve hiçbir konjonktürel basınç onları bu şaşmaz hedeften alıkoymadı.

Sınıf mücadelelerinde yeni bir döneme girilmiş bulunuyor ve insanlığın bugününü ve geleceğini yakından ilgilendiren çok yönlü ve son derece önemli gelişmeler yaşanıyor. Böylesi bir tarihsel dönemde ve elbette ki bugünün Türkiye'sinde de öteki emekçi kitleleri de peşinde sürükleyecek olan işçi sınıfı hareketinin siyaset sahnesinde kendisini politik bir özne olarak ortaya koyamaması, siyasal mücadelenin en temel sorunu olarak orta yerde duruyor. Bu aynı

zamanda devrimci önderlik boşluğuna işaret ediyor.

Türkiye'de işçi sınıfının kendiliğinden hareketi ortaya önemli imkanlar çıkarmış ve bu sınıf, mücadele istek ve kararlılığını döne döne ortaya koymuştur. Çeşitli eylem biçimlerinin yanı sıra, grev, işgal ve direniş gibi önemli çıkışlar da yaşamıştır. Fakat işçi sınıfının politik ve örgütsel gelişimini kolaylaştıracak ve ona devrimci öncü müdahalede bulunacak sınıf partisinden henüz kendi rolünü oynayamaması sonucudur ki, sınıf hareketi kendine politik bir kanal açamamaktadır. Büyük açmazlarına, çok yönlü bunalımlarına, zayıflığına, yaşadığı politik ve toplumsal çürümeye rağmen kapitalist Türkiye düzeninin ve burjuvazinin gücü, işçi sınıfının güçsüzlüğünden, örgütsüzlüğünden ve onun bağımsız bir politik güç olmasından kaynaklanmaktadır.

Bugünkü Türkiye'de "Devrimci siyasal mücadelenin temel sorunu sınıf hareketinin politik kuvvetini ortaya koyamamasıdır. Sınıf hareketinin temel sorunu ise, devrimci bir önderlikten ve gerçek bir öncü müdahaleden yoksunluktur." Bu nesnel durum, temel sorunumuzun ne olduğunun da yanıtıdır. Bugünün kararlılığında tek umut ve çıkış yolu, sınıfın mücadele merkezleri olan fabrikaları devrimci sınıf partisinden kalelerine dönüştürmek ve işçi sınıfını sermaye sınıfının barbarlığı karşısına etkin bir politik ve örgütlü güç olarak çıkarmaktır.

Metal sektöründe kadın işçilerin durumu ve sorunları-II

SENDİKALARDA KADIN İŞÇİLER

Türkiye’de metal sektöründe 1,5 milyon civarında çalışan işçinin ancak 250 bin kadarı sendikalıdır. Net rakamla sektördeki 250.422 üye işçinin 20.073’ü kadındır. Kadın metal işçileri, sektörde çalışan toplam işçi sayısının 1/6’sı, sendikalı işçi sayısının ise 1/10’udur.

Sektörde uzun yıllardır ağırlığı olan üç sendika örgütlüdür: Türk-İş’e bağlı Türk Metal, DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş ve Hak-İş’e bağlı Çelik-İş. Metal Fırtınası döneminde öncü işçilerinin kurduğu TOMİS de sektörde değerlendirmemiz gereken bir diğer sendikadır. Her bir sendika için ayrı ayrı ifade edilecek ve değerlendirilecek yanlar olmakla birlikte, genel itibarı ile kadın üye sayısından kadın işçilerin fabrika temsilciliklerinde ve sendika yönetiminde yer almasına kadar birçok açıdan bir sınırlılık göze çarpmaktadır. Kadın metal işçilerini genel olarak örgütlenme ve mücadele alanından uzak tutan nedenler, sendikal alanda da yansımaları göstermektedir.

Söz konusu nedenlerin başında, kadın işçilerin üretimde tuttukları yerin farkında olmamaları, daha doğrusu kendilerini yedek işgücü, ek gelir kaynağı olarak görmeleri gelmektedir. Kendisini bu şekilde gören kadın işçi, haklarını genişletmek, mücadelenin içinde yer almak planında hep çekinceli davranmaktadır. Yine birçok çalışma alanında olduğu gibi bu sektörde de kayıtdışı, esnek vb. çalışma biçimlerinin yüksek olması örgütlü olmayı, sendikalı olmayı zorlaştırmaktadır. Bir başka belirleyici önemde sorun da sendikaların kadın işçilere dönük politikalar üretme, kadın işçilerin çifte sömürüye karşı bilinçlenmesi ve mücadele içerisinde yer alması için eğitimler ve çalışmalar yapma çabası içerisinde olmamaları veya ortaya konan çabaların eksik veya zayıf kalmasıdır.

SENDİKALARIN KADIN İŞÇİLERE YAKLAŞIMI

Sektörde örgütlü sendikalara baktığımızda, karşımıza şöyle bir tablo çıkmaktadır:

Birleşik Metal-İş Sendikası: Kadın işçi üye sayısı 1400’dür. Birleşik Metal-İş’in 2007’de yaptığı genel kurulda “Birleşik Metal-İş Kadın İşçiler Bürosu” kurulması kararı alınmıştı. Sendikanın “Merkezi Kadın Komisyonu” bulunmaktadır. Kuruluşunun ardından bir dizi seminer ve eğitimler düzenleyen büro, 2009’da yurtdışında da bir dizi eğitim çalışması organize etti. Yapılan eğitimlerde ağırlıklı olarak kadın işçilerin “Toplumsal ve işyerlerinde karşılaştığı sorunlar”, “Erkek egemenliği ve kadına yönelik şiddet”, “Fabrikalarda kadın olmak ve gelişen olaylar karşısında inisiyatif almak” gibi konular işlendi. Kadın İşçiler Bürosu’nun 2013’e kadar bir çıkışı oldu ama ardından sınırlı, hatta yok denilebilecek kadar az faaliyeti kalmıştı. Son bir sene içeri-

sinde yeniden işler hale geldiğini, önüne işler koyduğunu söyleyebiliriz. 25 Kasım ve 8 Mart gündemleri ile ilgili etkinlikler, seminerler, toplantılar yapma ve bunu sürekli kılma çabası göze çarpmaktadır.

Son dönemde kadın işçilerin de çalıştığı MATA, Valfsan, CSUN’da örgütlenen Birleşik Metal-İş Sendikası 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün ve regl günlerinin ücretli izin olarak sözleşmelerde geçmesini sağlamıştır. Kadın işçilerin lehine kazanımlar bu sene öne çıkan noktalarıdır.

Türk Metal: Sektörde en fazla kadın işçi üyeye sahip olan sendikadır. Fakat bu gerici çeteye egemen olan zihniyet biliniyor. Üyesi olan kadın işçiler için hak kazanmak ve haklarını korumak bir yana satış sözleşmelerine imza atan, işçi attıran bir sendikadır. Şubeler bazında dönemsel olarak kadın işçilerle beraber genel geçer toplantılar ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde yaptıkları ‘Kadın İşçileri Büyük Kurultayları’ dışında kadın işçilere dönük herhangi bir etkinlikleri yoktur. Yaptıkları kurultaylar, kadın işçilere söz vermek veya kadın işçilerin sorunlarını işlemek yerine, devlet erkânının ve sermayedarların boy göstereceği şekilde organize edilmektedir. Sömürünün, kadın işçilerin verili durumunun ve sermayenin saldırı politikalarının normalleştirilerek kanıksatılmaya çalışıldığı konuşmalar yapılmaktadır.

Çelik-İş: Kadın işçilere dönük herhangi bir çabası yoktur. Türk Metal Sendikası gibi, sermaye veya sözcülerinin konuşmalarına boğulan “Kadın Emegi Buluşması” isimli etkinlikleri 8 Mart vesilesi ile

yapmaktadır.

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS): Metal Fırtınası’nın ürünü olmasına ve bu direniş sürecinde kadın işçilerin öne çıktığı, direngeliklerini gözlemlediğimiz bir sürecin deneyimi içerisinde çıkmasına rağmen, kadın işçiler cephesinden herhangi bir adım atmaması TOMİS’in bir zayıflık alanıdır.

METAL İŞÇİSİ KADINLAR SINIF ÖRGÜTLERİNDE YERİNİ ALMALI

Sendikaların kadın işçilere yönelik çalışmalarının zayıflığı, eksikliği, hatta kimi sendikaların sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde kadın işçilere bilinç aktarma merkezleri olarak kullanılması, söz konusu sendikaların sınıfın toplamına dönük yaklaşımının bir yansımasıdır. Ön açıcı olmak yerine pasifleştiren, yol gösterici olmak yerine yükselen mücadelenin önünde barikat olan tutumların sergilenmesi norma dönüşmüştür.

Metal sektöründe örgütlü sendikalardaki kadın işçilere dönük eksikliklerin veya çarpıklıkların bu boyuta gelmesinin kaynağı sendikalardaki hakim zihniyetsen, bunun parçalanması da sendika koltuklarına çöreklenmiş alginın süpürülüp atılmasıyla mümkün olacaktır.

Kadın metal işçilerinin sendikalardaki mevcut durumu değiştirmesinin yolu sorunlarına karşı mücadelenin aktif parçası olmaktan, erkek sınıf kardeşleri ile birlikte söz-yetki-karar hakkına sahip çıkarak tabandan örgütlenmekten, fiili-meşru mücadele bilincini kuşanmaktan geçmektedir.

Kadıköy’de KHK’ya karşı direniş sürüyor

İstanbul Kalkınma Ajansı’nda çalışan ve KHK ile işten atıldıktan sonra Kadıköy Khalkedon Meydanı’nda direnişe başlayan Betül Celep’in direnişi sürüyor. Direnişin 10. gününde polis tehdidi alan Celep’i ertesi gün İstanbul Eğitim Sen 5 No’lu Şube üyeleri yalnız bırakmadı. Direniş, polis tehditlerine rağmen dayanışma ile güçlenerek sürdü.

Direnişin 12. gününde ise İşçi Emek-

çi Kadın Komisyonları ve Kamu Çalışanları Birliği direnişe ziyaret gerçekleştirdi. Yapılan ziyarette sohbetler edildi, halaylar çekildi.

7 Şubat Salı günü direniş alanında “Kadın emegi ve güvencesizleştirme” başlıklı forum düzenlenirken, 8 Şubat Çarşamba günü ise, yeni KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin hikayeleri kitleyle paylaşıldı.

KHK'lara karşı "kadın direnişi" üzerine....

Kadın sorunu ve sınıfsal eksen

Siyasal iktidar, 15 Temmuz'un ardından yarattığı baskı koşulları üzerinden toplumsal muhalefete art arda darbeler indirdi. Darbe girişimini fırsata dönüştürerek, sınıflar mücadelesinde ihtiyaç duyduğu ortamın önünü düzlemiş oldu.

Saldırıların en görünür olarak yaşandığı alanların başında ise kamu alanı geliyor. Bilindiği üzere, darbe girişiminin hemen ardından ilerici-sol kimliğe sahip ne kadar kamu emekçisi varsa açığa alma ve ihraç saldırılarının hedefi haline getirildi. Kalanlar ise gelecek ihraç dalgalarının tedirginliği ile baskılandı. Bu alanda faaliyet yürüten sendikaların, özelde ise KESK'in "kınama" ötesine geçemeyen tutumu ise, saldırının hedefi haline gelen emekçilerin hepten kendi başına kalma-sına yol açtı.

KORKU DUVARLARINA VURAN DİRENİŞ DAMLALARI

Duvarları yıkmak için bazen tok, güçlü bir dalgayla, bazen de küçük ancak sürekliliği olan damlalara ihtiyaç vardır. OHAL koşullarında direnilebileceğini ilk olarak İstanbul Üniversitesi'nde soruşturmacılarla uzaklaştırılan DGB'li Buse Bayram şahsında gördük. Bayram, korku duvarlarına ısrarla vuran ilk direniş damlası oldu. İşçi sınıfı ise kimi tekil eylemler ile OHAL koşulları altında grev ve direnişlerini sürdürdüler. EMİS kapsamındaki fabrikalarda metal işçilerinin yasağı tanımayan iradesi ise, sendikal ihanete rağmen işçi sınıfına umut oldu.

Kamu alanında ise açığa almalar ve ihraçlarla yaratılan korku duvarına karşı direnişin ilk adımını Nuriye Gülmen attı. Sayısız kere gözaltına alındı, "terör" yaftası ile damgalanmaya çalışıldı ancak Gülmen "İşimi geri istiyorum" demeye devam etti. Gülmen'in verdiği cesareti diğer emekçiler kuşandı. Acun Karadağ, Semih Özakça, Erdoğan Canpolat, Özkan Karataş, Betül Celep, Alev Şahin vb...

İhraçlarla atılan, atılmayan tüm kamu emekçilerinin gözü kulağı Ankara, Malatya, İstanbul ve Düzce'de devam eden direnişlere çevrildi. Direnişler siyasal iktidarın binbir türlü demagoji ile başlatmış olduğu devrimci, demokrat avını gözler önüne serdi. Siyasal iktidarın ipliğini pazara çıkardı.

GÜNÜN GÖREVİ: DİRENMEK, MÜCADELEYİ BÜYÜTMEK!

Açığa almalar ve ihraçların yaşandığı ilk dönemde henüz bir girişim olan ve halihazırda kuruluşunu ilan eden Kamu

Çalışanları Birliği "Kıyımlara karşı iş yerleri, kent meydanları, ilçe ve mahallelerde, kısacası olanaklı her yerde direniş çadırları kurmak bugün önümüzde duran en acil görevdir. Bu görev ise başta işten atılan ve açığa alınan emekçiler olmak üzere, tüm kamu emekçilerinin omuzlarındadır" çağrısını yapmıştı. Bu çağrı ile beraber elbette ki, KESK şahsında kamu emekçilerinin birleşik mücadelesinin zemini hazırlamak ve topyekün direniş örgütlemek gerekmektedir ve KÇB'nin çağrısı hâlâ günceldir.

Gelinen yerde devam eden direnişleri dayanışma ile güçlendirmek, direnişlerin sesini ve direniş iradesini özellikle kamu emekçileri olmak üzere geniş kitlelere taşımak, yeni direniş mevzileri yaratmak, sendikalarda tabandan yaratılacak basınçlarla sendikal bürokrasiye karşı işçi ve emekçilerin iradesini, direniş eğilimini egemen kılmak gerekmektedir.

BİR "KADIN DİRENİŞİ" Mİ, BİR "KADIN DİRENİŞÇİ" Mİ?

İstanbul'da Kop-İş'te örgütlü bir kamu emekçisi olan Betül Celep'in direnişinde öne çıkan kimi söylemler, süreci kadın sorunu üzerinden değerlendirmeyi ayrıca önemli kılıyor. Zira direnişin özgünlüğü olarak tariflenebilecek bu olgu, aynı zamanda ihraçlara karşı verilen mücadelenin zayıf halkalarından birisini oluşturuyor.

KHK'ların emekçilere ihraçlarla birlikte getirdiği maddi manevi zorluklardan en çok kadın emekçilerin etkilendiği vurgusu elbette anlamlıdır. Zira, içinde

yaşamakta olduğumuz kapitalist sistemde ekonomik krizden kirli savaşlara, sömürüden gericiliğe dek her sorundan derinlemesine etkilenen emekçi kadınlar olmaktadır.

Ancak, şu bir gerçektir ki; ihraçlarla işinden edilen kadınlar salt "kadın" oldukları için değil, sahip oldukları devrimci-ilerici kimlikten, yürüttükleri siyasal faaliyetlerden ya da toplumsal muhalefet içinde tuttıkları yerden kaynaklı olarak işten atma saldırısına maruz kalmış bulunmaktadır.

Sonuç olarak, KHK'ları salt "kadın düşmanı" olarak nitelendirmek ve direniş "kadın direnişine" daraltmak mücadeleyi sınıf ekseninin dışına çıkarmak anlamına gelmektedir. Bunun pratik olarak karşılığı ise Kadıköy Khalkedon Meydanı'nda süren direniştir.

DİRENİŞİN EKSENİ SINIFSAZ OLMALI!

KHK'lara ve işten atma saldırılarına karşı emekçi kadınların direnişe geçmesi son derece anlamlıdır. Direniş boyunca özellikle emekçi kadınların yaşadıkları sorunların gündeme taşınması, işçi-emekçi kadınların örgütlenmesi ve mücadele sahnesine kazanılması açısından da bir o kadar önemli ve gereklidir. Ancak feminist bakışla kadın sorununu merkeze alan bir direniş, verilmesi gereken topyekün mücadelenin de eksenini, niyetinden bağımsız olarak kaydırmak sonucu doğuracaktır. Sınıflar çatışmasını perdeleyecektir.

Hatırlamakta fayda var, 60 gün süren Kastaş fabrikasında da iki kadın işçi

direniste idi. Kastaş fabrikasında yaşanan genel sorunlar ve kadın işçilerin yakıcı bir biçimde yaşadığı özel sorunlar üzerinden örgütlenme çalışması yapan Kardelen Yoğungan ve Sonay Tezcan darp edilerek işten atılmışlardı. İki kadın direnişçi olarak sınıfsal talepleri için -ki bu talepler aynı zamanda işçi kadınların genel ve özgül talepleri idi- mücadele ettiler. Direnişin eksenini belirleyen de bu sınıfsal zemin oldu. Bu sebeple Kastaş direnişi salt bir "kadın direnişi" değil, kadın işçilerin sorunlarını da gündemine alan bir sınıf direnişi idi.

Bu örneğin de gösterdiği gibi, söz konusu olan işçi ve emekçi kadınların özelde yaşadıkları sorunların direniş alanlarında işlenmemesi değil, sınıflar mücadelesi içerisinde direnişle bağlantılı olarak bu sorunların nasıl formüle edilebileceğidir. Direnişin veya verilen mücadelenin ekseninin sınıfsal olup olmamasıdır.

İŞÇİ, EMEKÇİ KADINLAR, SINIF MÜCADELESİNİN BİR PARÇASIDIR

İşçi emekçi kadınlar, sınıfın bir parçası oldukları gibi sınıfa dönük saldırıların da dolaysız muhataplarıdır. O halde, bu saldırılara karşı verilecek mücadelenin de ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadele içerisinde erkek sınıf kardeşleri ile birlikte sermaye düzenine karşı başkaldırmalı, kadın kimliği üzerinden derinleşen tüm bu sorunları ise sınıfsal güçlerine yaslanarak bertaraf etmelidirler. Zira, kadın sorununun biricik çözümü sınıflar mücadelesinin içinde gizlidir.

İEKK'nin 8 Mart çağrısı...

Krize, gericiliğe, sömürüye karşı direnişi seçiyoruz!

Bu yılın 8 Mart'ını ülkenin koyu karanlık bir süreçten geçtiği koşullarda karşılayacağız. Her yıl 8 Mart, başta kadın işçiler olmak üzere, sınıfın direnişini simgeleyen bir gün olarak anılmakta, çeşitli eylem ve etkinliklere konu olmaktadır. 8 Mart devrimci sınıf mücadelemizin önemli bir takvimsel günüdür. Ancak bizler böylesi takvimsel günlere hazırlığı, sınıf içinde yürüttüğümüz devrimci çalışmaların ivmelendiği ve bu çalışmalara güç katan bir süreç olarak değerlendiriyoruz.

Bu yılın 8 Mart'ı ise özellikle önemlidir. Zira ülke, dinsel gericiğin giderek kurumsallaştırıldığı, OHAL kılıfıyla baskı ve devlet terörünün azdığı, buna siyasal ve ekonomik kriz koşullarının eklendiği bir dönemden geçmektedir. Bahsedilen koşullar özellikle kadın işçi ve emekçilerin bu düzende yaşadıkları sorunları katmerleştirmektedir. Kadınlar siyasal gericiğin ve krizin etkilerini yaşamlarında daha fazla hissederek hale gelmektedir.

Bu sömürü düzeninde bir yanda artan işsizliğe fabrikalarda uzun ve fazla mesailer eşlik etmekte, diğer yandan ise yoksulluk artışına hayat pahalılığı eklenmektedir. Toplumsal yaşamda ise dinsel gericilik giderek baskıcı bir hal almakta, kız çocukları "erken evliliğe" zorlanmakta, cinsel istismarcıların önü açılmakta, yargıyla, eğitimle bu gericilik pekiştirilmektedir. Öte yandan yozlaşmanın, fuhuşun artması, kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüz gibi saldırıların çocukları ve artık bebekleri de içine alarak büyümesi gibi örneklerden görüldüğü üzere, toplumsal yaşamın her alanında çürüyen bir düzenin kokusu duyulmaktadır. Bu tablo içinde kadın işçi ve emekçiler en fazla mağdur, en fazla yoksul, en faz-

la köle olmaya ve bu koşullara rıza göstermeye zorlanmaktadır. Ancak tüm bu baskılar, gerici dayatmalar kendi karşıtı da yaratmakta, kadınlarda direniş ruhunu güçlendirmektedir.

İşte böylesi koşullarda kadın işçilerin direnişiyle sınıfın ortak kazanımına dönüşen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne hazırlık süreci, İEKK çalışmalarımız açısından oldukça önemlidir. Unutulmamalıdır ki, tarihsel deneyimlerden ve de ülke gündeminde öne çıkan eylemlerden de görülebileceği gibi kadınlar mücadele içinde oldukça önemli bir dinamiktir. OHAL koşullarının, tutuklama ve gözaltı terörünün yarattığı baskı ortamına rağmen kadınlar sokaklarda olma-ya devam etmiştir. Bunun son örneği cinsel istismar yasasına karşı gösterilen eylemli tepkilerdir. Öte yandan KHK'lar ile işlerinden edilen kamu emekçilerinin sesleri, Ankara'da Nuriye Gülmen, İstanbul'da Betül Celep örneğinde olduğu gibi daha duyulur hale gelmekte, yaratılan direniş mevzileri örnek olmaktadır.

OHAL'DE SÖZÜNÜ SÖYLE, SOKAĞI VE DİRENİŞİ ÖRGÜTLE!

8 Mart gündemli çalışmalarımız sömürü, baskı ve gericiliğe karşı biriken direniş ve mücadele dinamiklerini açığa çıkartmayı hedeflemeli, kadın işçi ve emekçilere başta güncel talepleri olmak üzere, gerçek ve kalıcı kurtuluşu için net bir perspektif sunmayı amaçlamalıdır. Referandum gündemi üzerinden şekillenen siyasal süreçte karşılayacağımız 8 Mart çalışmaları, doğal olarak referandum sürecine devimci müdahale çalışmalarlarıyla iç içe geçecektir. Bizler referandum dönemi içerisinde işçi ve emekçi

kadınları bağımız devimci sınıf perspektifiyle tutum almaya çağıracağız.

Kitlelere ulaşmanın OHAL yasaklarıyla engellendiği, söz söyleme, eylem örgütlenme haklarının gasp edildiği bir süreçte bu ablukayı kırarak bir çalışma programına ihtiyaç vardır. Öncelikli olarak sınıf kitleleriyle yüz yüze gelen bir çalışmayı örnek, kadın işçi ve emekçilerin taleplerini ifade edebilecekleri kürsüler yaratmak özel bir ihtiyaçtır. Çeşitli biçimlerde örgütlenecek etkinliklerle kadın işçilerin sorunları, talepleri gündemleştirilmeli, çözüm yolları tartışılmalı ve örgütlenme çağırısı yükseltilmelidir. Mümkün olduğunca görsel, yazılı materyallerle işçi havzalarında, çalışma ve yaşam alanlarında 8 Mart ve kadın işçilerin mücadele talepleri gündemleştirilmelidir.

Öte yandan 8 Mart'ın fabrikalarda olanaklara göre çeşitli biçimlerde özel bir gündem olarak işlenmesi oldukça anlamlı olacaktır. Eylemsel tutumlardan, kokart takmaya, bildiri okumalarından, karanfil dağıtımlarına vb. çeşitli şekillerde bu gündem üzerinden kadın işçilerin talepleri ve örgütlenmesi işlenebilir, dinlenme molalarında mütevazı anma etkinlikleri örgütlenebilir.

Tüm bunlarla birlikte, sokaklar ve eylem alanları kadın işçi ve emekçilerin fiili-meşru mücadele tutumu ile özgürleştirilmelidir. OHAL bahanesiyle getirilen yasaklara tabi olmadan 8 Mart eylemleri örgütlenmelidir.

8 Mart, dayatılan gericiliğe, krize birlikte artan sömürü ve yoksulluğa, kadına yönelik şiddete karşı bir direniş çağrısıdır. İEKK olarak 8 Mart sürecinde

emekçi kadınları harekete geçirmek için her zamankinden daha fazla bir enerji ile çalışacak, 8 Mart'ı sınıfsal özüne uygun şekilde anmak için yoğun bir çaba ortaya koyacağız.

Devrimci baharın ilk önemli günü olan 8 Mart'ın hazırlık çalışmaları, sonraki süreci de etkileyecek bir potansiyele sahiptir. Bu nedenle tüm çalışma alanlarında krize, gericiliğe ve sömürüye karşı direnişi büyütmeliyiz.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

İEKK faaliyetlerinden...

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları çalışmalarını sürdürüyor.

KÜÇÜKÇEKMECE'DE ÇOCUKLARA CAM BOYAMA ATÖLYESİ

2 Şubat Perşembe günü Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun düzenlediği Uğurböcekleri Cam Boyama Atölyesi'nde bir araya gelen çocuklar el sanatları hocasının atölye ile ilgili bilgilendirme sunumunun ardından hep birlikte üretimlerini gerçekleştirdiler. Cam boyama etkinliğinin haricinde çocuklar

oyunlar oynadı, şarkılar söyledi. Ayrıca atölye anısına çocuklarla birlikte pasta kesildi.

DİRENİŞ ZİYARET EDİLDİ

İEKK, 3 Şubat Cuma günü, KHK ile ihraç edilen ve Kadıköy Khalkedon Meydanı'nda direnişe başlayan Betül Celep'in direnişini ziyaret etti. Ziyaret boyunca direniş ve ihraçlara karşı mücadele konuları üzerinden sohbetler edilirken tür-küler söylendi, halaylar çekildi.

KARTAL'DA İEKK'DAN MÜCADELE ÇAĞIRI

4 Şubat Cumartesi günü Kartal Belediyesi'nin aylık programı dâhilinde çocuklara yönelik artan istismar konusunun işlendiği "Dünyanın Geleceği Çocuklar" başlıklı panel gerçekleştirildi. İEKK ise panel bitiminde ve Kültür merkezi yakınında bulunan Uğur Mumcu pazarında çocuk istismarını işleyen bildiri ve "İşçi Emekçi Kadın Komisyonları nedir?" başlıklı broşürleri dağıttı.

Kapitalist sistemin kadınlar için özeti:

Boşanmak zor, öldürülmek kolay!

Hemen hemen her gününde bir kadın cinayetinin yaşandığı 2016 yılını geride bırakırken, yeni yılın ilk ayında da kadınlara biçilen “kaderde” bir değişiklik yaşanmadı. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun Ocak ayına ilişkin yayınladığı rapor, sadece Ocak ayında 14 kadının cinsel şiddete maruz kaldığını, 34 çocuğun cinsel istismara uğradığını, bir bebeğin cinsel istismar sonucu öldüğünü ve 38 kadının ise katledildiğini ortaya koydu. Raporda dikkat çeken bir diğer istatistik ise katledilen kadınlarının %31’ini boşanmak isteyen kadınların oluşturması idi.

AİLE “KUTSAL”, KADIN “KÖLE”

Kapitalist sistem içerisinde ailenin “kutsallığı” kadını eve ve eşe bağlayan bir bağ olarak her daim öne çıkarıldı. Egemen sınıf, sistemin temellerini güçlendirmek ve çocuk-yaşlı bakımı gibi toplumsal sorumluluklardan kurtulmak adına bu ödevleri kadının omuzlarına yıktı. “Aile kurumunun korunması ve güçlendirilmesi” denilerek gündeme getirilen hemen her düzenleme, kadına biçilen ikinci sınıf cins konumu yargısını bir “yazgıya” dönüştürme işlevi gördü. Özellikle AKP iktidarı boyunca halihazırda güdükleşmiş bulunan “kadın ve çocuk hakları”, dinsel gericiliğin yarattığı kısıpla bu argümanların ardından iyiden iyiye hiçe çevrildi.

Dinci-gerici iktidar yürüttüğü politikalar ile ailenin “kutsallığını” kadının aleyhine koruyor. Artan boşanma oranları bu düzen için ailenin bütünlüğünün bozulması demek oluyor ve acil çözülmesi gereken bir mesele olarak gündeme geliyor. Mecliste kurulan araştırma

komisyonlarından düzenlenen eğitim çalışmalarına, ilgili bakanlığın yaptırımlarından evlenmeyi düşünen kişilerle evlilik hazırlıklarını sürdüren nişanlı çiftler için başlatılan Evlilik Öncesi Eğitim Programı’na kadar her adım ivedilikle atılıyor. Bununla da kalınmayıp “boşanmayı özendirerek” TV ve radyo yayınlarına müdahale ve aile danışmanlığı hizmeti verecek uzmanların “milli kültüre duyarlı” bir şekilde yetiştirilmesi gibi sosyal, kültürel “önlemlere” de yer veriliyor. Boşanan kadınların toplum içinde dışlanması ve ahlaki olarak damgalanması da dinci-gerici iktidarın beslediği toplumsal algı olarak “aileyi korumanın” yöntemleri olarak kullanılıyor.

Örnek vermek gerekirse, geçtiğimiz yıl bu zamanlarda TBMM’de kurulan ve kısaltılmış adıyla Aile Bütünlüğünün Korunması Araştırma Komisyonu’nun çokça tartışılan sonuç raporunda, nafakanın sınırlandırılması, mal paylaşım davasında süre kısıtlaması, istismara uğrayan çocukların tecavüzcüleri ile evlendirilmeleri gibi öneriler sunulmuştu. Adının içeriği ile kadın haklarına yaklaşım arasındaki ters orantıyı ortaya koyan bu örnek, sistemin aileyi ‘kutsal’ kılarak kadını köleleştiren pratiğinin tipik yansımasını vermektedir.

TERSİNE DÖNEN SİLAH: “YASADIŞI DANIŞMANLIK HİZMETİ”

Toplumda boşanma oranlarını azaltmak için öne sürülen uygulamalardan biri de aile danışmanlık “hizmeti” olarak öne çıktı. Halihazırda oldukça zorlaştırılmış ve kadını ekonomik ve sosyal açıdan koruyan bir yapıdan uzak olan boşanma

sürecinde, boşanmak isteyen kadınların önüne öncelikle bu “hizmet” konuluyor. Her ne kadar zorunlu olmasa da dava süreçlerinde aile mahkemeleri ilk elden “uzlaşmanın” koşullarını arayarak, pilot bölgelerde uygulanmaya başlanan ve artık yaygınlaştırılan bu “hizmetin” alınması gerektiğine vurgu yapabiliyor.

“Aile bütünlüğünü korumak” adına kullanılan ve sonuçta kadınları vuran bu “hizmet” de kapitalizmin kâr alanı olarak kendisine yer bulmakta zorlanmadı. Bakanlık onaylı özel danışmanlık merkezleri pıtrak gibi çoğaldı. Bakanlıkça “yasadışı” ilan edilen, bakanlık onayı bulunmayan merkezler ise cabası. Trajikomik olan olgu ise boşanmaları azaltmak için uygulanan bu silahın tersine dönmüş olmasıdır. İlgili bakanlık bu “yasadışı” merkezlerin kapısından girenlerin boşanarak çıktığını ve bu merkezleri mercek altına alacağını duyurdu.

BOŞANMAK ZOR, ÖLDÜRÜLMEK KOLAY!

Dinci-gerici AKP iktidarı yasal düzenlemeleri, fiili uygulamaları ve derinleştirdiği gerici toplumsal algı ile dört bir koldan boşanmaların önüne geçmeye çabalarken, boşanmak istedikleri için kadınların sokak ortasında katledilmeleri hız kesmeden sürüyor. Ve bu sonuç kadınların katilini ilk elden işaret ediyor: Katil, kendi temellerini aile kurumu ile güçlendirmekte ve bu uğurda kadını köleleştirmekte beis görmeyen kapitalist düzen ve onun siyasal temsilcileridir. Bu düzenin kadınlar için özeti, boşanmanın zor, öldürülmenin ise oldukça kolay olmasıdır.

Kadın cinayetleri ve tecavüzler devam ediyor

Kadınların üzerindeki baskılar ve kadına yönelik şiddet dinci-gericilikle tırmanırken kadın cinayetleri ve tecavüzlerde her gün yaşanmaya devam ediyor.

İstanbul Küçükçekmece’de 2 Şubat gecesi Sinem Metin Şahin ve 3 Şubat Cuma günü Bursa’da Fatma Açıkgöz boşanmak istedikleri eşleri tarafından katledildiler. 7 Şubat Salı akşamı ise 24 yaşındaki Büşra Uzun evinin önünde eski erkek arkadaşı tarafından bıçaklanarak katledildi.

İstanbul’da bir AVM’de ise engelli bir kadına tecavüz edildiği ortaya çıktı. Sosyal medyadan tanıştığı Erol G. ile AVM’de buluşan ve cinsel ilişki teklifini reddeden kadın, gittiği engelliler tuvaletinde Erol G’nin tecavüzüne uğradı. Baygınlık geçiren ve kanaması durdurulamayan engelli kadın hastaneye kaldırılırken tutuklanan Erol G’nin savunması ise “rızası vardı” oldu.

İŞİD, kaçmaya çalışan kadınları hapsetti

İŞİD’in kontrol ettiği bölgelerde kadınlar tecavüzlerden, ölümlerden kurtulmak için kaçmaya çalışırken ya işbirlikçi devletler tarafından İŞİD’ci oldukları iddia edilerek ya da İŞİD tarafından yakalanarak tutuklanıyorlar. Son olarak İŞİD kontrolündeki Kerkük’ün güneybatısında İŞİD zulmünden ve kirli savaştan kaçmaya çalışan 17 kadının İŞİD tarafından kaçırılarak hapsedildiği ortaya çıktı. Kaçırılan kadınların Havice’ye götürüldükleri ve cihatçılarca “halifelik topraklarını terk etmek” ile suçlandıkları öğrenildi.

Geçtiğimiz ay da Libya’da İŞİD’in sistematik tecavüzünden kaçan kadınların BM destekli hükümet tarafından hapsedildiği basına yansımıştı.

"Bu pazar kanlı pazar!"

'60'lı yıllar tüm dünya ile beraber Türkiye'de de kapitalist gelişmenin hız kazandığı, buna paralel olarak devrimci dalganın giderek yükseldiği bir dönem oldu. '50'lerde hızlanan kapitalist gelişmeyle Türkiye'de modern sınıflar belirginleşti, işçi sınıfı mücadele sahnesinde yerini almaya başladı. 1961 senesinde Saraçhane Parkı'nda 60 Anayasası'nda tanınan ancak fiili olarak gasp edilmeye devam edilen grev ve toplu sözleşme hakkı gündemli 100 bin kişilik bir miting ile başlayan işçi hareketi, Kavel İşgali, Derby İşgali, Alpagut Direnişi gibi eylemlerle büyüyerek devam ediyordu.

Toplum içinde kaynaşmalar devam ederken gençlik toplumun en dinamik kesimi olarak sınıf içinde yaşanan eylemlere tepkisiz kalmıyor, gençlik cephesinde de direniş rüzgarları esiyordu. Dünyada yükselen 68 hareketi, anti emperyalist mücadele deneyimleri Türkiye'de de yankısını buluyordu.

6. FILO'NUN TÜRKİYE'YE GELİŞİ

ABD'nin 6. Filosu Ekim 1967'de Türkiye'ye gelecekti. Bunu öğrenen devrimci gençler bir dizi protesto hazırlığı yapmaktaydı. İTÜ, Yıldız Teknik ve ODTÜ Talebe Birlikleri, 7 Ekim 1967'de ABD'yi protesto eden ve karaya çıkışlarını engellemeyi amaçlayan bir miting düzenlediler. Geç saatlere kadar beklendi fakat 6. Filo'dan hiçbir asker karaya çıkmadı. Aynı günlerde Türkiye Milliyetçi Öğretmenler Konfederasyonu Genel Başkanı Selahattin Arıkan, "Solcuların işi azıtmaları halinde kahraman Türk ordusu müdahale edecek ve Yunanistan'da olduğu gibi komünistlerin hakkını avuçlarına sokacaktır", açıklamasında bulunmaktaydı. 17 Temmuz 1968'de ise protestoya katılanları yakalamak için İTÜ Öğrenci Yurdu'na polis baskın yaptı ve İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi Vedat Demircioğlu pen-

cereden atılarak katledildi.

2 yıl sonra 10 Şubat 1969'da 6. Filo Dolmabahçe'ye bir kez daha geldi. Ülkenin önemli illerinde yapılan ilk protestolardan sonra öğrenci ve işçi örgütleri 16 Şubat'ta İstanbul'da "Emperyalizme ve sömürüye" karşı miting düzenleme kararı alırlar. Yürüyüş Beyazıt'tan başlayıp Taksim Meydanı'nda sona erecektir. Tüm yasal izinler alınır ama yürüyüş günü yaklaştıkça devletin kışkırtmaları artar. Gerçekleşmesi düşünülen bu eylemle elbette başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere yerli işbirlikçileri de yakın ilgilidirler. "Dinimize, bayrağımıza hakaret ediliyor" kışkırtmalarıyla başta Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) olmak üzere birçok faşist örgütlenme 14 Şubat'ta bir miting düzenlerler. "Bayrağa saygı" adı altında yapılan bu mitingde emperyalizm karşıtlarına ölüm çağrıları yapılarak şunlar söylenir: "Ey Müslümanlar!.. Pazar günü Taksim'de komünistlerin mitingi var. Allah'ını seven, dinini seven, karısının namusuna sahip çıkmak isteyen herkes,

Pazar günü saat 14.00'te Taksim'de solcuları, komünistleri öldürmek için gel-sin." Her geçen gün gerginlik yükseltilmektedir. Halen gerici bir gazetede (Milli Gazete) köşesinden toplumsal muhalefete karşı atışlar yapmakta olan Mehmet Şevket Eygi, Amerikan 6. Filo'sunu kurtarmak üzere Türk gençlerine cihat çağrılarını yapmaktadır.

"BU PAZAR KANLI PAZAR"

İlerici-devrimci gençlerin çağrısıyla gerçekleşen yürüyüş ise 16 Şubat 1969 günü Beyazıt Meydanı'nda başlar. İşçi ve emekçilerin de destek verdiği yürüyüşe 30 bin kişi katılır. Amerikan 6. Filo'sunu protesto etmek üzere Sultanahmet, Sirkeci, Karaköy, Tophane üzerinden Taksim istikametine doğru yürüyüşe geçilir. Yürüdükçe sayıları artan ve 40 bine yaklaşan eylemciler, "Emperyalizme hayır, sosyalizme evet!", "Köylüye toprak yok, Amerikan üslerine toprak çok!", "Vietnam'da barınamayan, Türkiye'de tutuna-

maz!" vb. sloganları atmaktadırlar.

Yürüyüş devam ederken, "Dinimize sövdürmeyiz" diyenler de ellerinde silahlarıyla Beyazıt Camii ve Taksim Meydanı'nda toplanmışlardır. Yaşanacak bir kargaşada yanlışlık olmasın diye katliam tüm detaylarına kadar planlanmıştır. Saldırı esnasında gerici ve faşistler zarar görmesin diye polisler tarafından kendilerine silah ve sopalarla beraber mavi kurdeleler dağıtılmıştır. Gerici ve faşistler Marmara Otel'i'nin önünde eylemcilere saldırır. Bu katliamda TİP üyesi işçiler Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan öldürülürken yüzlerce kişi de yaralanır. Böylesine organize bir saldırı sonrasında ise sadece 4 kişi yargılanır. Bu kişiler de ellerinde bıçakla insanları bıçaklarken fotoğrafı çekilenler veya bu fotoğraflarda duruma müdahale etmezken görülen polis memurlarıdır. Bu kişilerden sadece ikisi tutuklansa da tutukluluk süreleri birkaç ayı aşmaz.

O gün 6. Filo'yu kible yapanlar bugün de emperyalist efendilerine saygıda kusur etmiyorlar. Ortadoğu kirli çıkar ve yağma politikaları doğrultusunda emperyalistlerin kanlı postalları altında inlemektir. Türk sermaye devleti de bölgede emperyalizmin aktif taşeronluğu görevini sektirmeden yerine getirmeye devam etmektedir. Artarak devam eden emperyalist barbarlık tüm dünya halklarına büyük bir yıkımı dayatmaktadır. 68'lerde yükselen "6. Filo Defol!" çığılığı bugün de izlenmesi gereken yolu göstermektedir.

Polis artık okulları da izleyecek

Tayyip Erdoğan'ın "Allah'ın lütfu" olarak değerlendirdiği darbe girişiminin ardından OHAL ilanıyla birlikte baskı, zorbalık ve denetim mekanizmalarını arttıran sermaye devleti, şimdi de lise ve ilkokullar üzerinde polis denetimi kuruyor.

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) ve İçişleri Bakanlığı'nın okullarda alınacak "güvenlik tedbirleri"ne dair imzaladığı

protokolle, ilkokul, ortaokul ve liselere polisin uzaktan erişimine açık kamera sistemleri kurulacak. Kamerayla izlemenin yanı sıra okullar, yurtlar ve öğrenci pansiyonlarının krokileri ile dış cephe fotoğrafları İçişleri Bakanlığı'nın yayınladığı genelge ile il milli eğitim müdürlüklerinden istendi.

2007'deki işbirliği protokolüne ek olarak yeni anlaşmada okullardaki "gü-

venlik" kameraları uzaktan erişim ile polis kontrolüne veriliyor.

Protokol kapsamında bakanlığa bağlı tüm okullarda böylesi izleme sistemleri kurulacak.

Ayrıca okullara yönelik özel polis ekipleri oluşturularak kantin görevlisi, temizlik görevlisi, servis şoförü gibi kişiler hakkında "güvenlik" araştırması yapılacak.

Hem okuyor hem “ölüyoruz”

Yıl 2015, iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 1730 işçiden 426'sı inşaat, yol işkolundan..

Yıl 2016, iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 1970 işçiden 442'si inşaat, yol işkolundan..

Yıl 2017, henüz 1 ay geçti aradan, iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 161 işçiden 32'si inşaat, yol işkolundan... İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin açıkladığı (siz kayıtlara geçebilen diye okuyun) verilerden yansıyanlar bunlar. Sömürüye dayalı bu sistem devam ettikçe, iş cinayetleri de artarak devam edecektir. Şimdi de kameramızı biraz daha yaklaştırarak yitip giden canlardan, öğrenci olan ve çalışmak zorunda kalan birine dikkatleri çekelim. Çok değil, 5 gün önce yarıyıl tatilinde okul masraflarını çıkarmak için çalışmaya başladığı inşaatta üzerine beton bloğun düşmesiyle yaşamını yitirmişti Remzi Ersu. Henüz 22 yaşındaydı. Üzerine düşen beton blokla birlikte tuzla buz olan hayalleri vardı

belki. Ancak eğitim masraflarının pahalılığından dolayı çalışmak zorunda kalmıştı. Hepimize geleceğimizin güvencesi(!) olarak gösterilen üniversitelerin, parası olanlar için bir gelecek oluşturduğunu görebilmemiz için daha kaç Remzi'nin hayatını kaybetmesi gerekiyor?

Yaşanan iş cinayetlerinin nedenleri olarak trafik/servis kazası, ezilme/göçük, düşme olarak sıralanıyor bizlere. Bugün çıkarılan her yeni yasayla işçilerin yaşam koşulları daha da zorlaştırılıyor. Gerek güvencesiz, esnek çalışma koşulları, gerek açlık sınırının altında bulunan asgari ücret, (ki daha düşük ücrette çalışanlar da var), gerekse 14-16 saate varan çalışma saatleri ve iş güvenliğinin alınmaması iş kazalarının gerçek sebepleri, işçilerin ölümleri kaderleriymiş gibi anlatılabiliyor. Ya da Torun Center'ın sermayedarları çıkıp, işçiler için 'iyi öldüler' deme iki yüzlülüğünü gösterebiliyor.

Hal böyleyken öğrenciyken çalışmak zorunda kalan birçok işçi ve emekçi ço-

cuğu için koşullar daha da zorlaşıyor. Eğitimin paralı olmasının bedelini, çalışırken iş cinayetinde canımızla ödemek zorunda kalıyoruz. Diğer yandan, sermayedarlar için 'memleket meselesi' olarak görülen meslek liselerinde de 'staj' adı altında binlerce öğrenci sömürülüyor, iş cinayetlerine kurban gidiyor. Örneğin Oğuzhan Çalışkan Gebze'de Filli Boya fabrikasında staj yaparken elektrik akımına kapılarak sömürü çarkında yaşamını yitiren bir canımız. Birçok öğrenci de bugün bu koşullar altında çalışmak ve yaşamını sürdürmek zorunda kalıyor.

Bugün emperyalist-kapitalist sistemin çarkları çalışmak zorunda kalan nice öğrencinin kanıyla dönüyor, çarklar kırılmadığı sürece de iş cinayetleri devam edecek. Bunun karşısında gençliğin parasız-nitelikli eğitim talebini daha gur haykırmak ve geniş gençlik kesimlerini bu mücadelenin bir parçası yapmak önümüzde bir görev olarak durmaktadır.

P. SEVRA

DGB yeni dönemi planladı

Çeşitli üniversitelerden DGB'liler geçen dönemi değerlendirmek ve yeni dönemi planlamak için 6 Şubat Pazartesi günü bir araya geldi. Toplantıya gündemler belirleyerek başlayan DGB'liler siyasal süreç ve referandum, yeni dönemde üniversitelerde işlenecek politik hat ve GMYK kararlarını tartıştı.

Yakın dönem gençlik mücadelesi üzerine sohbet edildi. Devrimci Gençlik Birliği'nin misyonu üzerine gerçekleşen sohbette, 6. Filo'nun denize dökülmesinden Komer'in arabasının yakılmasına ve '68 bahar dönemi hareketliliğine değinilerek gençliğin her zaman toplumun en dinamik kesimi olduğu ifade edildi.

Ardından siyasal süreci değerlendiren DGB'liler dönemin krizler, bunalımlar

ve savaşlar dönemi olduğunu belirterek yükselen gericiğin, ırkçı şoven dalganın dönemin gelişmeleri olduğunu konuştular. Bunun karşısında ise örgütlülüğün yükseltilmesine, üniversitelerde meclisler oluşturmak ve bundan yola çıkarak gündeme müdahale etmek gerekliliğine vurgu yaptılar.

Referandum, başkanlık tartışmaları ve bu çerçevede alınacak tutumun asgari ve ilkesel boyutlarını tartışan DGB'liler, gündemi bu dönem üniversitelerde işlemenin gerekliliği üzerinde durdu.

Sistemin krizinin işçi ve emekçilere, gençliğe topyekun bir sosyal yıkımı dayattığı, bunun panzehri olarak mücadelenin büyütülmesi gerektiği tartışıldı. Emperyalist savaş gerçekliğini dönemsel

olarak işlemenin önemi üzerinde duruldu. Gerici eğitim müfredatına ilişkin gerçekleşecek imza kampanyası ile "gerici piyasacı eğitime son!" şiarını yükseltmek gerekliliği ortaya konuldu.

Sonrasında dönem değerlendirmesi yapılarak yerel deneyimler aktarıldı. Taşra üniversiteler, Meslek Yüksek Okulları ve İstanbul'daki üniversitelerin tablosunun aktarımı yapıldı. Geride kalan dönem boyunca DGB'nin yaptıkları, yapmadıkları ve eksiklikleri tartışıldı.

Bu tartışmalardan çıkarılan derslerle bu döneme yüklenmek gerekliliğine vurgu yapılarak yerel meclislerin kurularak etkili bir şekilde işletilmesi kararıyla toplantı sonlandırıldı.

DLB faaliyetlerinden...

DLB ÜMRANIYE MECLİSİ TOPLANDI

3 Şubat Cuma günü DLB Ümraniye Meclisi toplandı. Meclis toplantısında öncelikle geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen Devrim Okulu'nun değerlendirilmesi yapıldı. Geçtiğimiz dönem yapılan çalışmalarında değerlendirildiği toplantıda bölgede yapılan çalışmaların önümüzdeki dönem daha da güçlendirilmesi üzerine planlamalar yapıldı. Okul meclislerinin güçlendirilmesi ve yayınlar üzerinden tartışmalar yapılırken, örgütlenme üzerine de deneyim aktarımlarında bulunularak yeni dönemin çalışma programı yapıldı.

DEVİRİM OKULLARI SONLANDI

Devrim Okulları'nın 2. gününde (1 Şubat Çarşamba) gezi düzenlendi. Balat Sahil'de başlayan gezide tarihi mekanlar gezildi. Kadir Has Üniversitesi (Tütün fabrikası), Fener Rum Patrikhanesi, Orhan Kemal'in evi gezildi. Gezi boyunca 6-7 Eylül olayları ve 15-16 Haziran Direnişi üzerine sohbetler edildi. Gezilen mekânlar sınıfsal perspektifle incelendi.

Devrim Okulları'nın 3. gününde (3 Şubat) film izlemek için bir araya gelindi. Bir Alman lisesinde geçen ve otokrazi üzerinden faşizmi ve amaçsızca örgütlenmenin gelebileceği boyutları anlatan "Dalga" filmi izlendi. Filmin ardından yapılan sohbetlerle Devrim Okulları sonlandırıldı.

KARTAL'DA MESLEK LİSELİLERE MÜCADELE ÇAĞIRISI

Sömestr tatili sona ererken meslek lisesi DLB'liler 4 Şubat Cumartesi günü İstanbul Kartal'da yapılan yazılamalarla liselileri mücadeleye çağırdı. Meslek lisesi çevresine ve öğrencilerin geçiş güzergahına yapılan yazılamlarda eşitsiz, niteliksiz eğitim, ucuz işçilik, eğitimden kesilen fakat savaşlara atarılacak bütçe, okullardaki müşterileşme gündemleştirildi.

ANKARA'DA DEVRİMCİ FAALİYETE SALDIRI

Devrimci Liseliler Birliği okulların açıldığı ilk günden itibaren DLB'nin sesini liselere taşımaya başlarken Bataktent Lisesi'nde yazılama yapan iki DLB'li 6 Şubat Pazartesi günü sermayenin kolluk güçleri tarafından gözaltına alındı.

Gözaltına alınan DLB'liler "çevreye zarar vermek" gerekçesiyle 227 lira "para cezası" kesilerek serbest bırakıldılar.

Dinci iktidar kamu kaynaklarıyla sermayeyi besleyecek

5 Şubat günü *Resmi Gazete*'de yayınlanan kararlar, kamuya ait büyük ölçekli işletmelerle turistik bölgedeki bazı araziler, Türkiye Varlık Fonu'na devrildi. Bu kararlar dinci-gerici AKP iktidarı, sermayeyi kamu kaynaklarıyla besleme konusunda bir adım daha attı.

OHAL FIRSATIYLA TÜRKİYE VARLIK FONU "ŞİRKETİ" KURULUYOR

15 Temmuz darbe girişimini "Allah'ın lütfü" olarak tanımlayan dinci-gerici iktidar, bunu izleyen dönemde her alanda saldırılarına hız verdi. Saldırıların yoğunlaştığı alanlardan biri de sermayenin kaynaklarını büyütme için kamu kaynaklarının gasp edilmesi oldu. Türkiye Varlık Fonu da bu kapsamda gündeme getirilerek, OHAL fırsatıyla sorunsuzca yasalaştırıldı.

Uygulandığı kimi ülkelerde "var olan nakit fazlasının geleceğe aktarılması" olarak tanımlanan Varlık Fonu'nun Türkiye için gasp anlamına geleceği ilk anda ortadaydı. Zira Türkiye kapitalizmi; bütçe ya da cari fazlası bulunmazken bunun da ötesinde milyarlarca dolar borç ve cari açık içinde debeleniyor.

Bu iktisadi gerçeğe karşın, sermaye hükümeti tarafından OHAL fırsatıyla yasalaştırılan Varlık Fonu adı altında başbakanlığa bağlı bir "şirket" kurulmuştu. Bunun ardından 684 sayılı KHK ile kamuya ait ticari işletmelerin fona devredilmesinin önü açıldı.

"TEK ADAM" YÖNETİMİNDE FON ŞİRKETİ

Bunun ardından 5 Şubat günü ise büyük ölçekli işletmeler ve araziler gasp

edilerek bu "şirkete" devredildi. Kamu kaynakları üzerinden elde edilen "şirket sermayesi", kapitalizmin piyasa koşullarına göre işletilecek. Ayrıca bu "şirket" hem Sayıştay ve parlamento denetiminden, hem de her türlü vergiden muaf bulunuyor.

Ayrıca, bir dizi kamu kaynağı "tek adam diktatörlüğü" hayali peşinde koşan Erdoğan'ın yönetimine devredilmiş bulunuyor. Öyle ki, Türkiye Varlık Fonu kukla başbakanına bağlı olarak kurulurken, son olarak da "şirket" yönetimine Mehmet Bostan, Yiğit Bulut, Kerem Alkin, Himmet Karadağ ve Oral Erdoğan gibi Tayyip Erdoğan'ın "yaverleri" atandı.

SADECE REFERANDUM BÜTÇESİ DEĞİL

Kamu kaynaklarının Varlık Fonu'na devredilmesi, bir yandan dinci-gerici iktidarın referandum bütçesini karşılayacak olsa da, gerçek mahiyetiyle bu sınırları aşmakta, Türkiye burjuvazisinin kamu kaynaklarıyla beslenmesi amacını taşımaktadır.

Şöyle ki, sermaye düzeninin ekonomi politikaları doğrultusunda işletilecek olan bu "şirket", özelleştirme ve devasa projelerin fonlanması gibi işleri yine sermaye düzeninin ihtiyaçlarına göre yapacak. Dinci-gerici iktidar "şirket" eliyle sermayeye büyük kaynaklar aktaracak. Elbette burada öncelik 'yandaş' sermaye gruplarının olacak.

Buna karşın, kamu kaynaklarının sermayeye peşkeş çekilmesi Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarını çözemeyecek. Hatırlanırsa, 1996-97 yıllarında koalisyon hükümeti tarafından hayata geçirilen 'Kamu Kaynak Havuzu' adlı uygulamayla bütçe dışındaki kamu

kaynakları bir havuzda toplanmış ve buradan sermayeye aktarılmıştı. Ancak bu "havuz" uygulaması, piyasa işleyişindeki dengesizlikleri pekiştirici bir etken olmuştu. Türkiye kapitalizminin 1999-2001 ekonomik krizlerine doğru gitmesine engel olunamamıştı.

GASPIN BİLANÇOSU

5 Şubat günü yapılan gaspla, Antalya, Aydın, Isparta, İstanbul, İzmir, Kayseri ve Muğla kentlerindeki toplam 2 milyon 229 bin 834 metrekaare taşınmazın tahsisi kaldırıldı ve Türkiye Varlık Fonu'na devredildi. Ayrıca, Ziraat Bankası, Boru Hatları İle Petrol Taşıma Anonim Şirketi (BOTAŞ), PTT, Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı, Borsa İstanbul ve TÜRKSAT anonim şirketlerinin sermayelerinde bulunan hisselerin tamamı Fon'a devredildi. Türk Telekom'un sermayesindeki yüzde 6.68 oranındaki Hazine hissesi de Fon'a aktarıldı. Aynı kararlar Eti Maden İşletmeleri Genel Müdürlüğü ile Çay İşletmeleri Genel Müdürlüğü'nün de Türkiye Varlık Fonu'na aktarılması sağlandı.

Bunlarla beraber, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın Kamuyu Aydınlatma Platformu'na (KAP) yaptığı açıklamada, "Özelleştirme kapsam ve programında bulunan THY'nin yüzde 49.12 ve Türkiye Halkbank'ın yüzde 51.1 oranındaki hisselerinin özelleştirme kapsam ve programından çıkartılarak gerekli izinlerin alınmasına müteakip Türkiye Varlık Fonu Yönetimi Anonim Şirketinin Kurulması ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair 19 Ağustos 2016 tarihli Kanun uyarınca Türkiye Varlık Fonu'na devrine karar verilmiştir" denilerek THY'de de gasp yapıldı.

Yeni KHK ile binlerce eğitim emekçisine ihraç

686 Sayılı KHK 7 Şubat tarihli *Resmi Gazete*'nin mükerrer sayısında yayımlandı.

OHAL'i kamu emekçilerine yönelik saldırının fırsatına çeviren sermaye devleti son KHK ile Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) başta olmak üzere devlet kurumlarında çalışan 4 bin 464 kişiyi daha kamu görevinden ihraç etti. MEB'de çalışan 2 bin 585 kişi, Yüksek Öğrenim Kurumu'ndan da büyük çoğunluğu öğretim üyeleri olmak üzere 330 kişi kamudan atıldı.

YÖK'ten ihraç edilen akademisyenlerin 115'ini ise Barış İçin Akademisyenler'in "Bu suça ortak olmayacağız" bildirisini imzalayanlar oluşturuyor.

Jandarma Genel Komutanlığı'ndan 893 kişi, Emniyet Genel Müdürlüğü'nden de 417 kişi memuriyetten ihraç edilirken Yargıtay'dan 10, YSK'dan 10, TRT'den 88, Dışişleri Bakanlığı'ndan 48, Ekonomi Bakanlığı'ndan 15 kişi ihraç edildi. Yürürlüğe giren KHK ile birlikte 17 kişi ise mesleğine iade edildi.

Ayrıca kayyım atanan şirketlere ilişkin de, şirketler hakkında soruşturma başlatıldığı tarihten sonra şirket ortakları tarafından yapılan devir ve temlik işlemlerinin geçersiz sayılacağına karar verildi. "Muvazaalı devir işlemleri" başlıklı maddede, "şirket ortakları tarafından yapılmış olan devir ve temlik işlemleri muvazaalı kabul edilerek geçersiz sayılır ve ticaret sicilinden resen terkin edilir" ifadeleri yer aldı.

"Hayır" bildirisi dağıtanlara saldırı

"Yeni" anayasa referandumunda "hayır" oyuna yönelik faşist saldırı tehditleri yapılırken sermaye devletinin kolluk güçleri de "hayır" çalışması yürütenlere yönelik saldırılarını sürdürüyor.

4 Şubat günü de İstanbul Kadıköy'de, referandumda "hayır" oyu vermeye çağıran bildiri dağıtanlara polis saldırı. Polis, saldırıya tepki gösterenlere silah çekerek "sıkırım" diye tehdit savurdu.

Polis saldırısında Devrimci Parti MYK üyesi Gözde Tenikeci ve EMEP üyesi Elif Baydur'un da arasında olduğu 4 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar ertesi gün Kadıköy Rihtim Karakolu'ndan serbest bırakıldı.

Basına sansürde son nokta: Haber yapmak yasak!

Kendisine muhalif olan bütün basın yayın kuruluşlarını baskı, sansür, kapatma, gözaltı ve tutuklama saldırılarıyla susturmaya çalışan AKP gericiği, gelinen yerde bu saldırılarını daha da tırmandırmaya yönelik hazırlıklar yapıyor.

Geçtiğimiz günlerde Başbakanlık talimatıyla RTÜK'ün TV kanalı yöneticileri ile yaptığı toplantıda, gerici iktidarın söyledikleri dışında hiçbir şeyin haber yapılmaması yönünde alınan sansür kararı dayatıldı.

Toplantıda gündeme gelen OHAL KHK'si ile "terör saldırıları ve toplumsal olayların" ardından getirilen yayın yasaklarına ilişkin ayrıntılar dikte edilirken "yasakların ihlali" durumunda ise kanal kapatmaya kadar cezaların uygulanacağı tehdidi savruldu.

Burjuva medyanın "son dakika ve sıcak haber yasak" şeklinde sunduğu bu yasağın kapsamı ise aslında çok daha geniş bir boyut taşıyor.

Bu yasaklar kapsamında sermayenin dümenindeki AKP ve devlet kurumlarındaki sözcüleri adeta bir haber ajansı gibi çalışacak ve konuya ilişkin kendi geçtiği açıklama ve görüntüler dışında her şeyin kullanılmasını engelleyebilecek.

TV kanallarının temsilcilerine tebliğ edilen maddelerle haberciliğin/gazeteciliğin temel öğeleri olan 5N1K (Ne, nerede, ne zaman, nasıl, neden, kim) sorularının cevap bulacağı şekilde haber yapılmasına mani olunacak.

Bunun yerine ise sadece resmi kurumların/yetkililerin açıklamaları ve da-

ğıtacağı görüntüler kullanılacak.

Kısacası AKP şefleri "bizim söylediklerimiz dışında hiçbir şeyi haber yapamazsınız, yaparsanız kanalınız kapatılır" diyorlar.

TEK HABER KAYNAĞI "AKP HABER AJANSI" OLACAK!

Bahsi geçen yasaklarla ilgili maddelere kısaca bir göz atalım:

* "Patlama saldırı gibi terör olaylarında" resmi makamların dağıttığı görüntü ve bilgiler dışında görsel öğe kullanılmayacak, yaralanan veya hayatını kaybedenlere ilişkin görüntü ve görsel de kullanılmayacak.

* "Abartılı anlatım" ile "koru ve paniği gösteren" görüntüler kullanılmaya-

cak.

* "İtfaiye, polis aracı, ambulans görüntüleri, olay anı ve sonrasındaki tanık anlatımları, görevlilerin çalışmaları ve delil toplama faaliyetleri" yayımlanamayacak.

* Olayın yeri yayımlanamayacak, bunu ortaya koyabilecek görüntülerin kullanımı da yasak.

* Olayın faili ve şüphelilere ilişkin isim açıklamak, eleştiri-yorum yapmak, örgüt ismi açıklamak yasak.

* Olaya ilişkin gün boyu "son dakika, sıcak haber" ifadeleri kullanılmayacak.

* Yayın akışının kesilerek olaya ilişkin haber, görüntü ve yorumlara yer verilmesi yasak. Bütün bu yasakların yanında gerici ikti-

darın tek lütfü ise kendi açıklamalarının altyazı şeklinde verilebilmesi olacak.

BASIN TAMAMIYLA TAHAKKÜM ALTINA ALINMAK İSTENİYOR

"Terör" demagojisine sarılan gerici iktidarın bütün basını tahakkümü altına almaya yönelik bu yeni adımı önümüzdeki süreçte basındaki tek sesliliği daha belirginleştirecek.

Daha önce de yaşanan katliam ve benzeri süreçlerde getirilen "yayın yasağı" ile katliamdaki kendi sorumluluklarını perdelemeye çalışan gerici iktidar, bu yeni adımıyla gerçeklerin üzerini tamamen örterek yaşananları topluma nasıl yansıtmak istiyorsa, basına da öyle sunması için baskı kuracak.

Referandum öncesi manipülatif çaba: "2. Kardak krizi"

maye devletin tavrının hiçbir değeri yok. Bu konuda daha çok iç politikaya dönük çalışıyorlar. Ne var ki bu konuda üst perdeden konuşacakları "Kürt otonomisi" referandum öncesi belirginleşebilir. Bu da ırkçı-şoven kitlelerden beklenen "evet" oylarını ciddi biçimde erozyona uğratar. Bu yüzden sessiz kalıyorlar.

Tam da Rusya'nın anayasa tasarısı gündemdeyken, 2. Kardak krizinin başlaması hiç de tesadüf değil. Rivayete göre Bodrum, Gümüşlük Mahallesi açıklarındaki Kardak Kayalıkları yakınına gelip, Türk balıkçılar ile gemilerini taciz ettiği söylenen 2 Yunan Sahil Güvenlik botu, bölgede daha önce olmadıkları halde o gün "tesadüfen" ilk kez görülen

'Türk SAT İntikal Botu' ile karşılaşınca uzaklaşmak zorunda kalmış. Bu olaydan bir-iki gün sonra Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar Kardak Kayalıkları'nı "ziyarete" gitti! Ziyaret sırasında Yunan hücum botları doğal olarak Akar'ı engelledi ve sermaye medyası Yunanistan'la yaşanan 2. Kardak krizine kilitlendi. Kısa bir süre önce 8 darbeci askeri iade etmeyeceğini açıklayan Yunanistan'a karşı kin ve öfke duyguları pekiştirilmeye çalışıldı.

1932'de hazırlanan bir metinde Kardak Kayalıkları açıkça İtalyan (sonra Yunan) tarafında görülmesine rağmen ilk kriz 1996 başında çıkmıştı. İlk krizin nedeni "Kardak kimin" biçiminde gösterilmişti. O günlerde adeta Yunanistan'la savaşa girilecekmiş gibi bir hava estiril-

mişti. Bugün o boyutta bir hava estirilmiyor, ama bazı bakanlar külhanbeyi tavrıyla konuşuyor. Yunanistan olayı büyütmemeye çalışan açıklamalar yaparken, Türkiye'nin külhanbeyi tavrı, dış politikadaki acemiliğinden değil, iç politikadaki çaresizliğinden kaynaklıdır.

"El Bab'ın ardından, Membic ve Rakka'ya ineceğiz", diyen Erdoğan bir iki gün sonra, "El Bab'dan daha derinlere inmeyeceğiz", diyerek çark etmişti. Afrika gezisi sonrasında da El Bab'dan çekileceklerini duyurdu. Suriye'de Kürt otonomisi Türk sermaye devletin dış politikadaki tıkanıklığını gösterdiği kadar, iç politikadaki çaresizliğini de ortaya koyuyor. İki konu üzerine kısa bir süre önce asıp-kesen AKP, şimdi süt dökmüş kediye dönüyorsa, bu referandum öncesi oy kaybetme kaygısından ileri geliyor.

M. KURŞUN

Suriye politikasında tıkanan ve sürekli çark eden AKP, referandum öncesi Astana görüşmelerinde Rusya'nın hazırladığı Anayasa taslağında "Kürt otonomisi" ile karşılaştı. ABD'nin Rojova'ya yaptığı silah yardımı üzerine göstermelik de olsa kafa tutun AKP, "Kürt otonomisi" üzerine tek söz etmedi. Görünen o ki en azından referandum öncesinde yeni bir kriz yaşamak istemiyorlar. Ama toplumun dikkati Suriye üzerindeyken, sessiz kalmaları referandumda azımsanmayacak oranda oy kaybına yol açabilir. Çünkü Astana'ya Rusya'yla eşit bir şekilde oturacakları yalanıyla gittiler. Türk sermaye devletin terörist dediği PYD masada doğrudan yer almadı, ama Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov, Fransa'dan gelen PYD temsilcisiyle görüştü. Ardından Kürt otonomisi dillendirildi.

Kürt otonomisi konusunda Türk ser-

Merkel'in Türkiye ziyareti

D. Yusuf

Almanya Başbakanı Angela Merkel altıncı kez Türkiye'yi ziyaret etti. Bu ziyaret de, tıpkı 1 Kasım seçimleri öncesinde yapılan ziyaret gibi çok kritik bir zamanda gerçekleşti ve manidar bulundu. Almanya'da ve Türkiye'de Merkel'e yönelik çeşitli eleştiriler yapıldı, ziyaretten vazgeçmesi için ciddi uyarılarda bulunuldu. Eleştiri ve uyarıların ortak noktası ise, ziyaretin AKP gericiliğinin dayattığı "Başkanlık sistemi"ne destek anlamına geldiği düşüncesi idi.

GÖRÜNENLER VE GİZLENENLER

Perdenin önünde oynanan orta oyunları ve bunun ifadesi açıklamalar her daim aldatıcıdır. Erdoğan ile Merkel'in, tüm dünyanın canlı yayın vasıtasıyla ve büyük bir merakla izlediği ortak basın toplantısı sırasında yaşananlar tam da bu türdendi. Alman başbakanı konuşmasının bir yerinde kullandığı "İslamist teröristler" sözlerine, Erdoğan anında araya girip, müdahalede bulundu. Bu tutum diplomasinin en basit kurallarına dahi uygun değildi ve tam da Erdoğan'a özgü bir sahte çıkıştı. Hatırlanacağı gibi Erdoğan, bunun benzeri bir şovu geçmiş dönemde Davos'ta ve stratejik müttefiği olan İsrail'in başbakanına karşı sahneye koymuştu. İsrail başbakanı konuşurken "One minute" diyerek araya girmiş, Gazze sorununun istismarı eşliğinde "Siz cinayet işlemeyi çok iyi blirsiniz" diyerek rol kesmişti. Uluslararası diplomaside örneği az görülen bir şovdu bu. T. Erdoğan daha sonra, Gazze'yi unuttu. İkiyüzlülük ve riyakarlığın en iğrenç örneğini ortaya

koyarak, stratejik müttefiği ile yeniden sarmaş dolaş oldu. Yani çıplak çıkarlara, kirliliğe ve karanlık hesaplara geri dönüldü.

A. Merkel, ziyaret öncesi eleştiri ve uyarıları da gözetererek, "Avrupa değerleri" olarak kodladıkları basın özgürlüğü başta olmak üzere, hak ve özgürlükler konusuna deyim yerindeyse "geçerken" değindi. Referandum sırasında dikkat edilmesi gereken hususları belirtti. Erdoğan'dan sonra Başbakan Binali Yıldırım'la da bir görüşme yaptı. Ardından, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ve cezaevinden yeni tahliye olan, aralarında İdris Baluken'in de olduğu HDP heyeti ile görüşmeler yaptı. Bu görüşmelerde de beylik açıklamalarını yineledi. Fakat, tüm bunlar usuldendi ve hiçbir samimiyeti yoktu.

İnsan hakları ve basın özgürlüğü de içinde, temel hak ve özgürlükler gerçekte Angela Merkel'in zerrece umurunda değildir. "FETÖ" yanlısı kimi asker ve bürokratlara ve Can Dündar gibi popüler gazetecilere sığınma hakkı verilmesi, ha-

keza, savaş mağduru bir kısım mültecinin Almanya'ya kabulü, Merkel'i demokrat yapmaz. Bu konuda dile getirdiklerinin gerçek yaşamda bir karşılığı da yoktur.

Alman devleti ile Türk sermaye devleti dünyanın iki kirliliğe ve karanlık devletidir. Her iki emperyalist savaş dönemindeki dostlukları bilinen bir gerçektir. Şu ya da bu vesileyle birbirleri hakkında dile getirdikleri karşılıklı suçlamaların bir kalıcılığı yoktur. Aslan stratejik çıkarlarıdır ki, bu konuda esasa ilişkin bir sorun bulunmamaktadır. Tam tersine, Türkiye'nin ticaretinin %70'lere varan bölümü Almanya ile yapılmaktadır. Almanya dünyanın en fazla silah üreten ve en çok silah satan ülkesidir. En çok silah sattığı ülkelerden birisi de Türkiye'dir. Dahası var. İki kirliliğe devlet geride bıraktığımız dönemde birlikte silah üretimi için Rheinmetall şirketi ile bir anlaşma imzalamışlardır. İncirlik Üssü'nde özel bir pist yapması, sermaye devletinin Alman devleti ile kurduğu askeri ilişkilerin bir başka boyutudur. Alman emperyalizminin sermaye dev-

letin Kürt halkına yönelik kirliliğe savaşta desteklediği de bir veridir. Bu acımasız savaşta kullanılan tank ve ağır silahların önemli bir bölümü Alman silahlarıdır. Bunu bölgedeki çıkarları temelinde işbirliği tamamlamaktadır. IŞİD, El Nusra başta olmak üzere, cihatçı çeteleri eğitime ve donatmada en çok mesai sarfeden devletler olmaları, onları birbirine yakınlaştıran bir başka husustur.

Angela Merkel'in anayasa referandumu öncesi gerçekleştirdiği bu ziyaret elbette ki manidardır. Neresinden bakılırsa bakılınsın AKP gericiliği ve Erdoğan'a dolaylı bir destek niteliği taşımaktadır. Bilindiği gibi Almanya da bir seçim sürecine girmiş bulunuyor. Merkel özellikle mülteciler sorunu üzerinden sürekli yıpranmakta ve güç kaybetmektedir. Oy oranı kritik bir bantta durmaktadır. "Popülist sağ" olarak kodlanan ırkçı-faşist parti ve akımlar ise peş peşe seçim başarıları elde etmektedir. İrkçı-faşist AfD'nin bu seçimde ilk kez parlamentoya girme şansı yakalayacağı neredeyse kesindir. Bu nedenle Merkel kendisine ulusal ve uluslararası destekler oluşturmak istemektedir. Türkiye ziyaretinin bir nedeni de bu olgudur.

Sonuç olarak, A. Merkel ile T. Erdoğan arasında yapılan bu görüşme, öncekiler gibi daha esaslı sorunların ele alındığı, en azından teyid edildiği bir görüşme olmuştur. Görüşmeye dair basına yansıtılan "insan hakları", "basın özgürlüğü", "mülteci sorunu" gibi başlıklar ise, kirliliğe pazarlıkların örtüsü olarak kullanılmıştır.

Amerikan emperyalizminin yeni yüzü Trump ile Türk sermaye devletinin şefi Erdoğan arasında 7 Şubat'ta gece saatlerinde gerçekleşen telefon görüşmesinin ardından Beyaz Saray'dan ve Cumhurbaşkanlığı Basın Merkezi'nden yazılı açıklamalar yapıldı.

STRATEJİK ORTAKLIK VE MÜTTEFİKLİK VURGULARI

Her iki açıklamada da "stratejik ortaklık" ve "müttefiklik" vurgularının ötesinde pek bir değerlendirmeye yer verilmedi. "IŞİD karşıtı kampanya" demagogisinin de yer aldığı açıklamalarda yüzeysel ifadelerle iki ülkenin stratejik işbirliğine vurgu yapıldı.

ABD-Türkiye ilişkilerinde son dönemde gerilim konusu olarak öne çıkan Fethullah Gülen'in iadesi ve PYD ile ilişkiler başlıklarına dair herhangi bir açık-

AKP iktidarı ABD'li şeflerine uşaklık peşinde

lama yapılmadı.

Öte yandan CIA'in başına gelen Mike Pompeo'nun Türkiye'ye ziyaret gerçekleştireceği basına yansırken, Pompeo ile bu konular üzerine görüşüleceği dile getirildi. Görüşmeler salt bu başlıklarla sınırlı kalmayacak, Türkiye'deki siyasi ve ekonomik krizden Suriye-Irak politikalarına, Rusya ile ilişkilere kadar pek çok başlık üzerinde durulacaktır.

ABD'Lİ EFENDİLERE UŞAKLIK MİSYONU

Obama yönetiminin son döneminde, özel olarak da darbe girişiminin ardından, ABD-Türkiye ilişkilerinde gerilimli

tablonun öne çıktığı düşünüldüğünde, Erdoğan başta olmak üzere AKP iktidarı, Amerikan şeflerinin güvenini kazanmak için bir süredir sessizliklerini koruyarak Trump ile görüşme beklentilerini dillendiriyordu.

Öyle ki Trump'ın ırkçı vize yasağı uygulaması ve kimi söylemleri konusunda ciddi hiçbir tepki ortaya konmadı. Suriye ve Irak'ta devam eden savaşlarda da ABD'nin çıkarlarına ters düşen adımlar atmamaya özen gösterilerek Başika ve El Bab'a yönelik yayımlı söylemler bir kenara bırakılmıştı.

Astana görüşmelerinde Rusya tarafından sunulan Suriye anayasası tasla-

ğında Suriyeli Kürtlere özerklik verileceği basına yansırken bu görüşmelere "garantör" adı altında dinci çetelerin hamisi olarak katılan ve "itibar" gösterisi yapmaya kalkan Türk sermaye devleti, bu konuyu da suskunlukla geçiştirmek durumunda kalarak emperyalist şeflerinin uşaklığından fazlasına yeltenemeyeceğini gözler önüne sermişti.

Bütün bunlara karşın dinci-faşist AKP iktidarı, ABD'li efendileriyle işbirliği içerisinde Rakka'ya girme heveslerini dile getirmekten de geri durmuyor. Bu ise uşaklığın bir diğer yüzünü oluşturuyor. Çünkü bu talebin temel yönünü, Rakka operasyonu için alternatif olarak gösterilen QSD güçlerinin yerine, Türkiye'nin tercih edilmesi oluşturuyor. Kısacası AKP şahsında Türk sermaye devleti ABD'li efendilerine "PYD'ye değil bize güvenin" diyerek çırpınıyor.

10 Ekim Ankara Katliamı davasında 2. duruşma

10 Ekim 2015 tarihinde "Emek barış ve demokrasi" şiarıyla Sıhhiye'de düzenlenecek miting öncesinde İŞİD eliyle Ankara Garı önünde gerçekleştirilen katliama ilişkin davanın 2. duruşması 6 Şubat'ta Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başlandı.

2. duruşmanın ilk gününde katliamın plancılarından, polis operasyonunda kendisini patlatan İŞİD çetecisi Halil İbrahim Durgun'un eşi Esin Altıntuğ'un ifadesi alındı. Eşinin İŞİD'ci olduğundan haberi olmadığını iddia eden Altıntuğ

eskiden AKP üyesi olduğunu söyledi. Yapılan çapraz sorgunun ardından Altıntuğ'un tutuklanması talebi kabul edildi. Diğer tutuklu çeteciler ise ifadeleri alınırken katledilenlerin yakınlarına küfür ve hakaretler ettiler, demagoji yaparak suçlamaları reddettiler.

Duruşmanın ikinci günü ise katledilenlerin yakınları konuşurken, valilik ve polisin yanı sıra iktidarın da katliamda sorumluluk sahibi olduğuna, İŞİD'i desteklediğine dikkat çektiler.

Müşteki avukatları konuşurken çete-

cilerin sözlü provokasyonu sonucu polis kalkanlarla ailelere saldırdı. Bunun üzerine verilen aranın ardından avukatlar polislerin İŞİD destekçisi olduğunu söyleyerek şikayetçi oldular.

Öte yandan iddianamede İŞİD'in devleti yıkmaya çalışan bir örgüt olduğuna dair ifadelerle itiraz edilerek, iktidarın sınırları İŞİD'e açtığı hatırlatıldı. İddianamede katliama göz yumanların yer almadığına vurgu yapılarak devletin katliamdaki rolüne dikkat çekildi. Duruşma 9 ve 10 Şubat'ta da devam etti.

254. F Oturması: "Hasta mahpuslar serbest bırakılsın"

254. haftasına giren F Oturması eyleminde 4 Şubat günü hasta mahpus Yusuf Bulut'un serbest bırakılması istendi. Galatasaray Meydanı'ndaki eylemde okunan basın açıklaması referandum öncesi çok ağır hak gasplarının yaşatıldığına dikkat çekilerek başladı. OHAL ve KHK'ların en çok hapisanelerdeki tutsakları etkilediği vurgulanan açıklamada "Zaten iletişimin zorlukla sağlandığı hapisanelere erişimin imkansızlaştığı, hapisane yönetimlerinin olağanüstü yetkilere da-

yanarak keyfi tutumlar sergilediği" belirtildi.

"AMELİYATTAN SONRAKİ GÜN HAPİSHANEYE GERİ GÖTÜRÜLDÜ"

Açıklamanın devamında Yusuf Bulut'la ilgili şunlar söylendi: "2016 Haziran'ında tutuklanarak hapisaneye götürülen Yusuf Bulut'a, 3 ay kadar sonra yaşadığı ani mide sancısı sonucu ince bağırsak kanseri teşhisi konuldu. 24 Ekim'de ameliyata alındı ve tedavi-

si tamamlanmadan ameliyatından bir gün sonra hapisaneye geri getirildiği için durumu daha da ağırlaştı. Haziran ayında tutuklandıktan sonra hapisane koşullarından kaynaklı bronşit, astım ve romatizma hastalıkları da eklendi. (...) Kendisiyle görüşen avukatının ifadesinde yatağa bağlı olduğu için görüşe sedye ile getirildiği, konuşmakta güçlük çektiği belirtildi. (...) Ailesi görüşebilsin diye Adana'ya sevkini istedi ancak hapisane yönetimi bu isteğe cevap bile vermedi."

DBP ve HDP'ye saldırıları sürüyor

Sermaye devletinin DBP'li belediyelere yönelik kayyım atama, gözaltı, tutuklama, görevden uzaklaştırma saldırıları sürüyor.

4 Şubat günü hakkında yakalama kararı bulunan Bismil İlçe Belediyesi Eş Başkanı Cemile Eminoğlu görevden alınırken yerine kayyım olarak İlçe Kaymakamı Turgay Güleç atandı. Batman'da gece saatlerinde evi basılan DBP PM üyesi Yunus Durdu gözaltına alınarak Dersim'e götürüldü.

5 Şubat günü Dersim'de ifade için karakola giden DBP PM üyesi Soner Öz gözaltına alındı. **Ağrı'nın** Doğubeyazıt ilçesi merkezli yürütülen operasyon kapsamında 23 Ocak'ta Ağrı, İstanbul ve Urfa'da gözaltına alınan 7 kişi adliyeye çıkarıldı. Doğubeyazıt Belediyesi Eşbaşkanları Murat Rohat Özbay ve Delal Tekdemir'in de aralarında olduğu 7 kişi savcılıkta ifade verdikten sonra tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edildi. Gözaltıların tamamı "örgüt propagandası yapmak" ve "örgüte yardım ve yataklık etmek" iddialarıyla tutuklandı.

6 Şubat günü **Ağrı Belediyesi'**nde meclis üyesi 6 kişi de İçişleri Bakanlığı tarafından ihraç edildi. **Şırnak'ın Fındık Beldesi** Belediye Eşbaşkanı Ahmet Ece gözaltına alınarak SEGBİS üzerinden ifadesi alındıktan sonra "örgüt üyeliği" iddiasıyla tutuklandı. **İstanbul'da** ise PKK operasyonu adı altında 10 adrese baskınlar düzenlendi.

7 Şubat günü Diyarbakır **Kocaköy Belediyesi'**nde 3 Şubat'ta tutuklanan eşbaşkanın yerine ilçe kaymakamı Yusuf Turhan kayyım olarak atandı. **Şırnak'ın** Silopi ilçesine bağlı **Görümlü Beldesi** belediye eşbaşkanları sabah baskınlarıyla gözaltına alındı. Hakkari'nin Yüksekova ilçesine bağlı Esendere Beldesi Belediye Eşbaşkanı Akif Kaya ise İçişleri Bakanlığı tarafından görevden uzaklaştırıldı.

HDP Urfa Milletvekili Dilek Öcalan, İstanbul Atatürk Havalimanı'nda İtalya'ya gitmek isterken gözaltına alındı. Öcalan, hakkında açılan davanın Urfa 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmasına katılmadığı bahanesiyle gözaltına alınarak Bakırköy Adliyesi'ne götürüldü. Öcalan daha sonra serbest bırakıldı.

8 Şubat günü Hakkari'nin Yüksekova ilçesine bağlı Esendere Belde Belediyesi Eşbaşkanı Akif Kaya, görevden uzaklaştırılmasının ardından gözaltına alındı. Kaya evine yapılan baskınla gözaltına alınıp ilçe jandarma karakoluna götürülürken, gözaltı gerekçesi öğrenilemedi.

EMPERYALİSTLER, İŞBİRLİKÇİLER

6. FiLO'YU UNUTMAYIN!

Yaptıklarımızın haklı olduğuna inanıyorum. Halen de bu inancı taşıyorum. Türkiye'nin bağımsızlığından başka bir şey istemedim ve bu sebeple Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadele verdik. Bundan dolayı ölümden korkmuyoruz. Onu ancak işbirlikçiler düşünsün ve ancak onlar kendi canının telaşına düşsün.

Deniz Gezmiş

(Son mahkeme savunmasından...)

